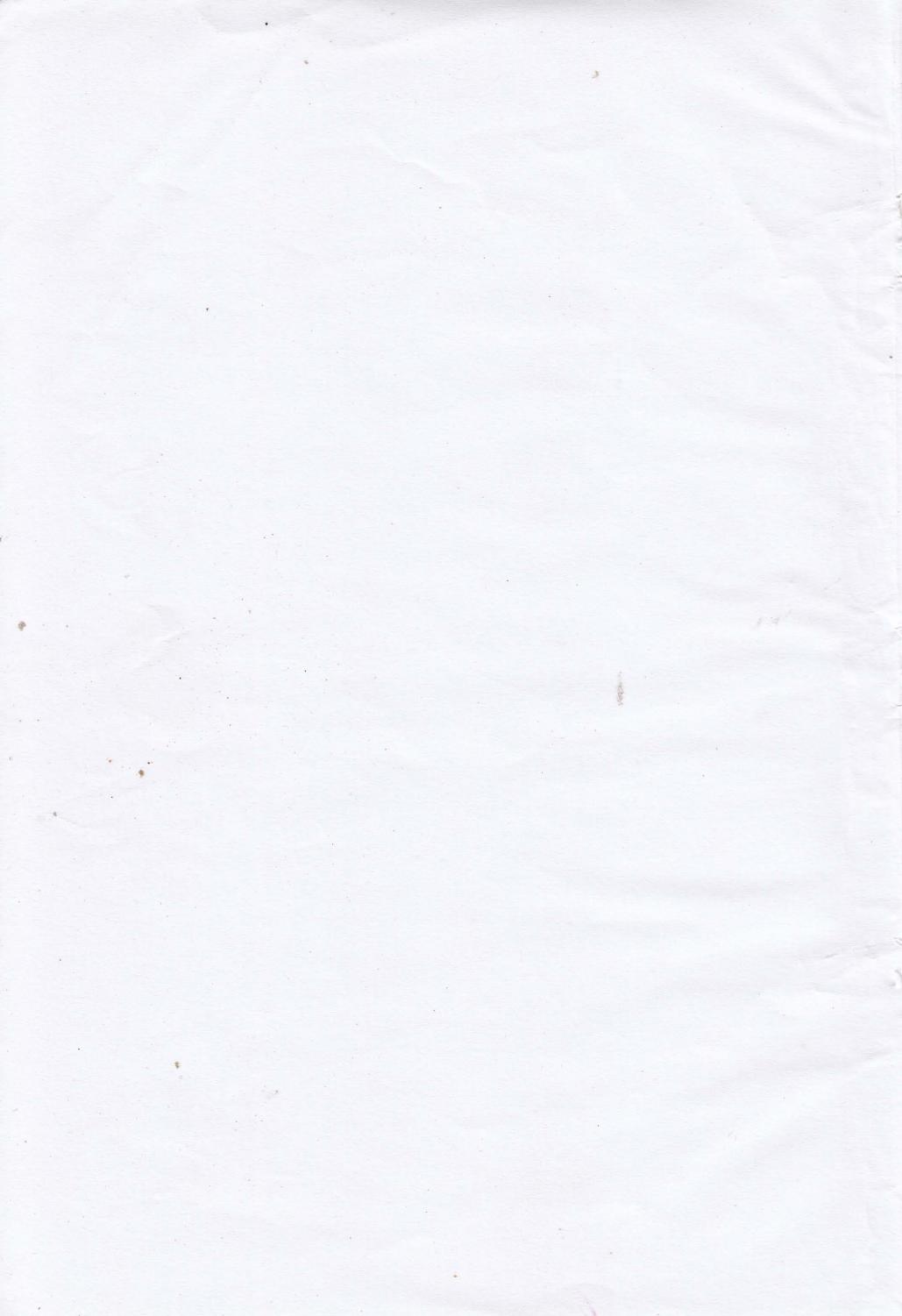

இனியொரு காலம் இதுபோல் வருமா....

திருமதி. சின்னலாம் அண்ரண் குநுஸ்

ஞியொரு காலம் தூபோல் வருமா...

**வனியா வொக்கஸ் செப்டெம்பர்
தேவியைக்குளம் வேப்பவுளம் கிராமங்களின்
வரலாற்றும் பதிவுகள்**

திருமதி. நாடோமி அண்ணிகுலுஞ்

நால் தலைப்பு :- இனியொரு காலம் இது போல் வருமா....

வகை :- வரலாறு

ஆசிரியர் :- திருமதி.நெலோமி அன்றனி குருஸ்

பதிப்பு விபரம் :- 2015

வெளியீடு :- வண்ணியூர்க் கல்லூரியர் கலை இலக்கிய பேரவை
இலுப்பைபக்குளம், நேரியகுளம்.

அச்சிட்டோர் :- அகரம் பிறின்டேர்ஸ்

விலை :- ரூ.பா 150

ISBN :- 978-955-99420-8-5

வன்னியினுடைய வரலாறு நீண்டது. ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டியது. வரலாறுகள் திரிவுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் காலகட்டம் இது. எமது தொன்மையான வரலாற்றுச் சின்னங்கள் சரியான ஆவணப்படுத்தல் இன்மையால் எல்லோராலும் தமது என்று உரிமை கொண்டாடக்கூடிய நிலையில் உள்ளன. அதன் பாரம்பரியத் தன்மையின் அடையாளங்கள் உருவழிக்கப்பட்டும் வருகின்றன. இவ் வேளையில் இவை தொடர்பான விழிப்புணர்வும், ஆவணப்படுத்தலும் காலத்தின் தேவையாகவும் இருக்கின்றது.

இவ்வகையில் இனியோரு காலம் இதுபோல் வருமா....என்னும் வவுனியா வெங்கலச் செட்டிகுளம் பிரதேசத்திற்குட்பட்ட வேப்பங்குளம், இலுப் பைக் குளம் கிராமங்களின் வரலாறு தொடர்பாக ஆவணப்படுத்தும் ஆரம்ப முயற்சி சிறப்பான விடயமாகும். ஆய்வுக்குட்படுத்த வேண்டிய விடயங்கள் பற்றிய தகவல்கள் இந்நூலாசிரியரால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

இதுமட்டுமல்லாமல் 1837 தொடக்கம் ஆறு தலைமுறையினர் தொடர்பான பெயர்ப்பட்டியல் தொகுக்கப்பட்டிருப்பதானது இக்கிராமத்தின் வரலாற்றில் இவர்கள் கொண்டுள்ள அக்கறையையும், தேடல் முனைப்பையும் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. இது ஒரு முன்மாதிரியான செயற்பாடாகவும் வரலாற்று விரும்பிகளுக்கு ஆறுதலும், ஊக்கமும் தரும் விடயமாக அமையும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

எனவே இந்நூலினை உருவாக்குவதற்கு தகவல் சேகரித்த திரு.அன்றானிகுருஷ், நூலுருவாக்கிய திருமதி.அன்றானிகுருஷ் நெலோமி ஆகியோரைப் பாராட்டுவதோடு இந்நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் வன்னியூர்க் கவிராயர் கலையிலக்கியப் பேரவை பெருமகிழ் வடைகின்றது. நூலாசிரியர் தொடர்ந்தும் இவ்வகையான முயற்சிகளை முன்னெடுக்க வேண்டும் என விரும்பி எமது வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றோம்.

வன்னியூர்க் கவிராயர் கலை இலக்கியப் பேரவை
இலுப்பைக்குளம்
நேரியகுளம்.

முன்னுரை

வன்னிப் பிரதேசத்தின் வரலாற்றை குறித்து வைக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கும் எனக்கு, மன்னார் செட்டிகுளம் பிரதேசத்தின் அண்மைக்கால தகவல்களைத் தெரிந்து கொள்ள ஒரு நல்ல வாய்ப்பைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். “இனியோரு காலம் இதுபோல் வருமா” என்று திருமதி நெலோமி அன்றனி குருஸ் அவர்களினால் எழுதப்பட்ட நூலின் பிரதி முன்னுரை எழுதுவதற்காக என்னிடம் தரப்பட்டதின் மூலம் அந்த வாய்ப்பு நிறைவேறியுள்ளது.

இலங்கையின் வடபுலத்தின் மேற்குக் கரையோர மன்னார்ப் பகுதி, அதனை அண்டிய பிரதேசமான செட்டிகுளப் பிரதேசம் ஆகியவற்றின் புராதன வரலாறு நீண்ட ஆய்வுக்குரியது. மேற்குக்கரையான மன்னார் பிரதேசத்திற்கும் இந்தியாவிற்கும் உள்ள தொடர்புகள் புராதன வரலாற்றோடு சம்பந்தப்பட்டவை. தொன்று தொட்டு மன்னார்க் கரையோரம் முத்துக்குளிப்பிற்கு பிரபலமானது. அத்தோடு புராதன வரலாற்றோடு சம்பந்தப்பட்ட வெவ்வாலைக் கேணியும், வெவ்வாலீசுவரர் கோவிலும் அதனைச் சுற்றியிருந்த சிவவிங்க தலங்களும், செட்டிகுளம் என்ற பெயருக்குரிய வரலாறும் இந்தப் பிரதேசத்தின் புராதனத்திற்கு சான்றாக உள்ளன. அந்நியராட்சிக் காலத்திலும் மன்னார் விடத்தல் தீவில் முக்கியமான பல அலுவலகங்கள் இருந்துள்ளன.

முத்துக்குளிப்பு, வர்த்தகம், மீன்பிடி உட்பட அநேக தேவைகளுக்காக மக்கள் இந்தியாவிலிருந்து மன்னாருக்கு வந்து செல்வது வழக்கம். இங்கு தங்கியிருந்தவர்களுக்கு பல வித கஷ்டங்கள் இருந்ததாகவும், அதற்கான முடிவைத்தேடி தென்னிந்தியாவில் பரப்பப்பட்டிருந்த கிறிஸ்தவ சமயத்தை இந்தப் பிரதேசத்திலும் பரப்ப முயன்றமை தெரிய வந்துள்ளது. அதன் காரணமாக இந்தியாவிலிருந்த கிறிஸ்தவ சமய குருமார் இங்கு அழைத்து வரப்பட்டனர். கிறிஸ்தவ சமயத்தை பரப்பும் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டபோது, வன்னிப் பிரதேசத்தில் இருந்த

இந்தியாரு காலம் இதுபோல் வருமா

அனேக சைவக் கோயில்கள் அழிக்கப்பட்டதாகவும், இதற்கு எதிராக சைவ சமயத்தை சேர்ந்த ஆட்சியாளர்கள், கிறிஸ்தவ சமயத்தை தழுவியவர்களுக்கு எதிராக பலவித கொடுமையான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருந்ததாகவும் வரலாற்றில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது.

இவற்றையெல்லாம் கடந்து கிறிஸ்தவ சமயம் பரவுவதற்கு அந்நிய ஆட்சியாளர்களுடைய அதிகாரம் காரணமாக இருந்தது. இதற்கு உதாரணமாக செட்டிகுளப் பிரதேசம் போர்த்துக்கேயர் (1558) காலத்திலிருந்து “பறங்கிச் செக்கோ” என்று வரைபடத்தில் பதியப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்நியராட்சியில் கிறிஸ்தவ சமயம் செட்டிகுளத்தில் பரவி இருந்த காரணத்தினால் தமிழ் வரலாறுகளில் விரிவான தகவல்களைப் பெறுவதில் பல சிரமங்கள் உள்ளன. 1783 களில் ஒல்லாந்து கப்ரன் தோமஸ் நாகெல் வன்னிப் பிரதேசம் முழுவதிலும் ரோமன் கத்தோலிக்க சமயத்தைப் பரப்புவதற்காக, மூல்லைத்தீவு உட்பட கரையோரப் பிரதேசங்களில் போர்த்துக்கேயரால் கட்டப்பட்ட கிறிஸ்தவ தேவாலயங்கள் உட்பட, 1000க்கும் மேற்பட்ட சைவக் கோவில்களை இடித்து அழித்தார் என வரலாற்றில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஏற்கனவே போர்த்துக்கேயரினால் பரப்பப்பட்ட கிறிஸ்தவ சமயத்தை மேலும் பலமாக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்கப்பட்டன. இந்தப் பிரதேசத்திற்கென தனியான நிர்வாகிகளாக முதலிமாரும், உடையார்மாரும், அடப்பனார்களும், தேவாலயங்களுக்கு பொறுப்பான மூப்பனார்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். இதற்கு அடையாளங்களாக பல கிராமங்களுக்கு இந்தப் பதவிப் பெயர்கள் வைக்கப்பட்டுள்ளமையும், இதுவரை காலமும் அந்தப் பெயர்கள் மாற்றப்படாமல் இருப்பதும் பாரம்பரிய பேணலுக்கான முன்னுதாரணங்களாகும்.

கி.பி.1795 களின் பின்னர் ஆங்கிலேயருக்கு எதிராக நடத்தப்பட்ட போராட்டங்களும், தொற்று நோய்களைத் தடுக்க

கிளையான காஸம் கிழுபோல் வருமா—

முறையான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படாத காரணத்தினாலும் பல வித சிரமங்களுக்கு இந்தப் பிரதேச மக்கள் முகம் கொடுத்திருந்தனர். ஒரு கிராமத்தில் தொற்று நோய் ஏற்பட்டால் அந்தக் கிராமத்தை விட்டு வெளியேறி வேறு கிராமங்களில் குடியேறுவது வழக்கமாகிவிட்டது. இந்தப் பாரம்பரியம் வன்னிப் பிரசேத்தின் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும் இடம்பெற்ற நிகழ்வுகளாகும்.

1947களின் பின்னர் பெளத்தத்தின் பரவல் காரணமாகவும் மன்னாரும் செட்டிகுளப் பிரதேசமும் அபிவிருத்திகளுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரதேசமாக இருந்தது என்பதை, தமிழ் வரலாற்றுக் குறிப்புகளில் அதிகம் காணப்படாத்திவிருந்து தெளிவாகிறது. இந்தக் குறைகளை நிவர்த்தி செய்யும் வகையில் அன்மையில் வாழ்ந்த இலக்கியவாதிகளும், நாடகக் கலைஞர்களும், வைத்தியர்களும் தம்மாலான பங்களிப்புகளைச் செய்துள்ளனர். அவர்களுள் முக்கியமானவர் வெங்கலச்செட்டிகுளம் இலுப்பைக் குளத்தில் பிறந்து வளர்ந்த வன்னியூர்க் கவிராயர் முக்கிய மானவர்.

வன்னியூர்க் கவிராயர் பற்றிய விபரங்களுக்கான தேடலில் அவர் பிறந்து வளர்ந்து, வாழ்ந்த பிரதேசத்தின் வரலாற்றுத் தடங்களின் தகவல்களையும் தேடும் முயற்சியில் ஈடுபட்டு அவற்றைத் தொகுத்துத் தந்துள்ள திருமதி. நெலோமி மற்றும் அவரது கணவரான அன்றனி குருஸ் ஆகியோர் பாராட்டுக்கு ரியவர்கள். திருமதி நெலோமி அன்றனி குருஸ் அவர்கள் எழுதியுள்ள இந்தத் தொகுப்பிற்கான தகவல்களைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதில் முன்னின்று உழைத்த அவரது கணவரான அன்றனி குருஸ் அவர்களின் பிரதேசப்பற்றும் தேடல் ஆர்வமும் பாராட்டுக்குரியன.

புராதன கிராமங்களான செட்டிகுளப் பிரதேசத்திலுள்ள வெங்கலச் செட்டிகுளம் பகுதியிலுள்ள வேப்பங்குளம் மற்றும் இலுப்பைக்குளம் ஆகிய கிராமங்கள் பற்றிய விபரங்கள் இதில்

கிளையாரு காலம் இதுபோல் வருஷா—

முக்கியமானவை. இந்தக் கிராமங்களில் கிறிஸ்தவ சமயத்தின் பரம்பல் பற்றிய தேடல்கள் இந்த நூலில் இடம்பெற்றுள்ளன. இந்தக் கிராமத்தை அடுத்துள்ள புராதன இடமான புதையல்பிட்டி பற்றி எழுதியுள்ள ஆரம்பத் தகவல்கள் புராதன ஆய்வாளர் களுக்குத் தேவையானவையாகும்.

ஆங்கிலேயருடைய ஆட்சிக்காலமான கி.பி.1817களில் அல்லது 1850களில் வெங்கலச் செட்டிகுளம் இலுப்பைக்குளம் கிராமத்தில் முதன் முதலில் வந்து குடியேறிய வன்னியூர்க் கவிராயானின் மூதாதையர்களுடைய சிறப்புக்கள், திறமைகள், பரம்பரை வரலாற்றுக் குறிப்புகள், மற்றும் கிராமங்களின் இயற்கை வளங்கள் செழுமை ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ள விதம் எழுத்தாளினியின் இரசிப்புத் தன்மையை வெளிப்படுத்துகின்றன. இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் இந்தப் பிரதேசத்தில் இடம்பெற்ற கல்வி அபிவிருத்தி மற்றும் கல்வி வளாக்சியின் பெறுபேறுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. 1990 களில் இடம்பெற்ற இடப் பெயர்வு அதனால் ஏற்பட்ட இழப்புகள் பற்றிய விபரங்கள் மன ஏக்கத்துடன் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. “ஒரு ஆணின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் ஒரு பெண் இருப்பாள்” என்பது ஒரு முதுமொழி. இந்த நூலைப் பொறுத்தவரையில் “ஒரு பெண்ணின் வளர்ச்சிக்குப் பின்னால் ஒரு ஆண் ஒழிந்திருக்கிறார்” என்ற விடயம் மனதிற்கு ஆறுதலைத் தருகிறது. இதனை வெளிப்படையாக திருமதி நெலோமி குறித்திருப்பது அவர்களுடைய புனிதத் தன்மைக்கு உதாரணமாகின்றது. இவர்கள் இருவருடைய முயற்சியினால் வெங்கலச் செட்டிகுளம் வரலாற்றுக்குத் தேவையான பங்களிப்புகளை வழங்கக்கூடிய மூலதனம் இவர்களிடம் இருக்கிறது என்பதற்குச் சிறிய நூல் ஆதரமாகின்றது.

குடும்ப வாழ்க்கையைச் சீராக அமைத்துள்ள அன்றனிக் குருஸ் குடும்பத்தினரின் பண்பு பாராட்டுக்குரியது. செட்டிகுளம் பிரதேசமும் மக்களும் வரலாற்று ஆய்வு சம்பந்தமான விபரங்களுக்காக நிறைய எதிர்பார்த்துக் காத்திருப்பது நிதர்சனம். இவர்கள் இந்தச் சமூகத் தேவையை நிறைவேற்றி, எதிர்காலச்

கீலீயாரு காஸ் திதுபோஸ் வருமா—
சமுகத்தினருக்கு கையளிக்க வேண்டியது அவசியம்.
இவர்களுக்கு இறைவன் அருள்புரிய வேண்டி நிற்கிறேன்.

திருமதி நெலோமி அன்றனிக்குருஸ் அவர்களுடைய இந்தச்
சிறிய நாலுக்கு, முன்னுரை எழுத வாய்ப்பினைத் தந்த அன்றனிக்
குருஸ் குடும்பத்தினருக்கும், இறைவனுக்கும் நன்றி கூறக்
கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

அருணா செல்லத்துரை
சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர்
117A, பெரியார்குளம் வீதி,
பூந்தோட்டம்,
வவுனியா.
இலங்கை.

10.06.2015

என் மனப் பதிவிலிருந்து....

வவுனியாவின் தெற்கில் அமைந்துள்ள வொங்கலச் செட்டிகுளம் பிரிவுக்குப்பட்ட வேப்பங்குளம், இலுப்பைக்குளம் ஆகிய சின்னாஞ்சிறிய கிராமங்கள் தொடர்பான என் மனப் பதிவுகள் பசுமையானவை.

1975ம் ஆண்டு, அப்போது எனக்கு 5 வயது. வேப்பங்குளம் கிராமத்தில் இருந்து, எனது தந்தை என்ன ஒவ்வொரு நாட்காலையிலும் அந்கிலுள்ள இலுப்பைக்குளம் கிராமத்திற்கு அழைத்து வருவார். அங்கு வன்னியூர்க்கவிராயரின் மகன் சத்தியனிடம் நான் ஒப்படைக்கப் படுவேன். அவர் நடைநடையாக நடந்து நேரியகுளம் சந்திக்கு அழைத்துச் சென்று அங்கிருந்து பஸ் பிடித்து செட்டிகுளம் கூட்டிச் செல்வார். அப்போது அவர் செட்டிகுளம் மகாவித்தியாலயத்தின் மாணவன், நான் பாடசாலைக்கு அருகில் இருக்கும் புளித அந்தோனியார் கோவில் வளவில் இருந்த முன்பள்ளியில் கற்கும் மாணவி. எனக்கு பள்ளி முடிந்ததும் நான் சத்தியன் மாமாவின் (அவர் மாமா முறையானவர் அல்ல) பாடசாலைக்குச் சென்று அவரின் கதிரையில் பங்கு போட்டுக் கொண்டு இருப்பேன். அவருக்கு பாடசாலை முடிந்ததும் ஊர் நோக்கிய எமது பயணம் தொடரும் பாதையின் இருமருங்கிலும் இருக்கும் சூரை, கரம்பைப் பழங்களைப் பிடுங்கித் தருவார். நடக்க முடியாமல் கால்வலிக்கும் நேரங்களில் தூக்கிச் சுமந்து செல்வார். என் ஜூந்து வயது ஞாபகங்களில் இன்றும் பசுமையான நிகழ்வுகளாக என்றும் வியாபித்துக் கொண்டுள்ள நினைவுகள் அவை.

எமது வீட்டிற்கு முன்னால் இருந்த ஆடுகால் பெத்தாவின் காதை யாரோ அறுத்துக் கொண்டு ஓடிய அந்த இரவுச்சம்பவம், அவர் வீட்டின் அம்மியின் அடியைச்சுற்றிக் கொண்டு கிடந்த பெரிய பாம்பைக்கண்டு நான் பயந்தது, ஆடுகால் பெத்தா சமைத்துத் தந்த கீரக்கறி கசப்பாக இருந்ததால் அவர் நஞ்சு போட்டுத் தந்து விட்டதாக நான் அழுத்து, வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த எரிந்த மரத்தின் பொந்தில் இருந்த கரிக்குருவியைக்கண்ட அது கறுப்பு மரத்தில் இருந்ததால் கரிக்குருவி என்ற பெயர்ப் பொருத்தம் பற்றிச் சிந்தித்தது, நடு இரவு வேளையிலும் யாரையும் துணைக்கு எழுப்பாமல் பயப்படாமல் வெளிக்கு வந்துவிட்டுப் போய்ப்படுப்பது,அம்மா காலை உணவாகத்

கிளையாரு காஸம் இதுபோல் வருமா—————

தயாரித்த பாற்சோற்றை ஆறவைத்து இறுகிய பின் அழகான துண்டுகளாக்கி எனது உணவுப் பெட்டியில் வைத்து முன்பள்ளிக்கு அனுப்பத் தயாரான போது அந்தப் பாற்சோற்றின் சதுரம், முக்கோணம் வடிவம் கண்டு அதை உண்பதற்கு ஆர்வப்பட்டது, எனது இரண்டாவது தங்கை பிறந்த வீட்டிற்குள் அவளின் தொப்புள் காய்ந்து படுக்கையில் விழுந்திருந்த விடயத்தை அவசரமாக ஓடிச் சென்று அம்மாவிற்கு அறிவித்தது, வீதியிலிருந்து சற்றே உள்ளொடுங்கிக் காணப்பட்டதான் சத்தியன் மாமாவின் வீடு இவைதான் அந்தக் கிராமத்தோடு எனக்கிருக்கும் ஜந்து வயது ஞாபகங்கள்...

அதற்குப்பின் எமது குடும்பம் மன்னாருக்குச் சென்று விட்டது, பின்னர் யாழ்ப்பாணம்.திசைகள் மாறிப்போனாலும் எனக்குள் ஹர் தொடர்பான பசுமையான நினைவுகள் இருந்து கொண்டே இருந்தன. மீண்டும் எனது பதின்மூன்றாவது வயதில் ஒரு பாடசாலை விடுமுறையின் போது எமது தந்தை எங்களை அக்கிராமத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு சென்றார். அப்போது எனது அப்பாச்சியும் (தகப்பனின் தாய்) அப்பாச்சியின் சிறிய தாயாரும் அங்கு இருந்தனர். அப்போது தான் வீரப்பழப்பாணி, பாலைப்பழப்பாணி, என்னுப்பா என்பன பற்றியும் நெருப்பில் வாட்டிய குளத்து மீனின் சுவையையும் அறிந்து கொண்டேன். பதினாறு வயதுப் பையனாக இருந்த அன்றனிகுருள் (உதயன்) எனக்கு சைக்கிள் ஓட்டக் கற்றுக் கொடுத்ததும் அப்போது தான். சைக்கிள் ஓட்டப் பழகிய பின் எனது வெள்ளோட்டம் மாங்குளம் கடைச்சந்தி வரை இடம்பெற்றது. பெரிய வாகனங்களின் இரைச்சல் தூரத்தில் கேட்கும் போதே இறங்கி நின்று விடுவேன். அப்போது உற்சாகமூட்டி வித்தை கற்றுக் கொடுத்த ஆசிரியர் அதைப் பர்சித்துப் பார்ப்பது போல அழைத்துச் சென்றவர்தான் அன்றனிகுருள்.

பின்னாளில் அவர் பல்கலைக்கழகம் சென்ற போது நான் படிப்பதற்கும் உற்சாகம் கொடுத்தார்.நானும் முயன்று படித்தேன், பல்கலைக்கழகம் சென்றேன். அன்று தொடக்கம் இன்று வரை என் வாழ்க்கைத்துணையாக எனது ஓவ்வொரு முயற்சிக்கும் உற்சாகம்

இல்லைரு காலம் இதுபோல் வருமா—

கொடுப்பவர் மட்டுமல்ல என்னைப் புதிய விடயங்களுக்குள் புகுத்தி விடுபவரும் அவர்தான். இன்று எனது தொழில், மேலதிக கல்வி வசதிகள் எல்லாமே அவர் கொடுத்த உந்துதல் ஊக்கத்தால் விளைந்தவை தான். கல்வியியற் கல்லூரியின் விரிவுரையாளர் தெரிவுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியவரும் அவரே தான். இன்றுவரை என்னுடன் எல்லா விடயங்களுக்கும் இழுபட்டுக் கொண்டிருப்பவரும் இவரே தான்.

நீண்ட காலமாக தனது கிராமமான இலுப்பைக்குளம் பற்றி எழுதும் படி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். “உங்களைப் போல் எழுதமுடியுமாக இருந்திருந்தால் நான் நூறு புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டு இருப்பேன்” என்று ஆதங்கப்பட்டார். எனது அசட்டைப்பற்றிக் கோபப்பட்டார்.

என்றாலும் இது எனக்குச் சவாலாக இருந்தது. ஏனென்றால் இக்கிராமங்களோடு எமக்கு உறவு இருக்கிறது என்பது தெரியும், ஆனால் அது எவ்வாறானது என்பது எனக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. இப்போது இங்கு இருப்பவர்கள் ஆறாவது வது பரம்பரையினர், கவிராயர் பரம்பரை என்று பார்க்கும் போது பத்தாவது பரம்பரையினராக உள்ளனர். இவர்களின் பெயர் விபரங்களையும் பரம்பரை பற்றியும் போதிய விளக்கம் எனக்கு இருக்கவில்லை. இவ்வேளையில் “நான் தரவு சேகரித்துத் தருகிறேன் நீங்கள் எழுதுங்கள்” என்று களத்தில் குதித்தார். வயது முதிர்ந்தவர்களைச் சந்தித்தார், வாய்மொழியாக அவர்கள் கொடுத்த தகவல்களை வைத்துக் கொண்டு பரம்பரையின் வேர்களைத் தேடிப்போனார்.

இரு கட்டத்தில் “நெலோ உங்களை யார் என்று கண்டு பிடித்து விட்டேன்” என்று உவகை பொங்கக் கூறினார். அக்கண்டு பிடிப்பு வேப்பங்குளக் கிராமத்தின் மூத்த குடிகளான விசேந்திப்புலவரின் சகோதரரான சவரிமுத்துவே (நாடகம், கூத்துக் கலைஞர்) எனது தந்தையின் தாயின் பேரனாக இருக்கிறார் என்பதே. எனது தந்தையிடம் (குசைநாயகம்-நாவண்ணன்) இயல்பாகவே அமைந்திருந்த கவித்திற்ம, நாடகம், நாவன்மை, சிற்ப ஒவியத் திறமைகள் அவர் தாய்வழிப் பேரனாளின் வழியில் கடத்தப்பட்டு வந்துள்ளமை புரிந்தது. இன்னொரு

இல்லை காலம் திடுபோல் வருமா—

புறமாக விசேந்திப் புலவர், அவர் மகன் சந்தியோகுப்புலவர், அவர் மகன் வன்னியூர்க் கவிராயர் அவரின் பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் என இன்னொரு வழியாக நேரடியாகக் கடத்தப்பட்டு வந்துள்ளது. ஆனால் பாட்டாலேயே அனைத்தையும் சாதித்த அவர்களின் புலமை குரு சீ'ய முறையில் கையளிக்கப்படாமையாலும், பின்வந்த காலங்களில் ஏற்பட்டிருந்த கல்வி வறுமையாலும் அந்தப் புலமை வீரியம் குறைந்து விட்டது என்றே கூறலாம்.

இந்த நூலுக்குச் சொந்தக்காரி நானல்லள், இதற்கான தகவல்களைத் துருவித்துருவிச் சேகரித்தது, யாழ்ந்திரில் தொடர்பகம் வரை சென்று கவாமி ஞானப்பிரகாசர் 1921ம் ஆண்டு எழுதிய '25 வருட கோவில்களின் வரலாறு' என்னும் நூலில் இலுப்பைக்குளம் கிராமம் தொடர்பான தகவலைச் சேகரித்தது, பழைய கதைகளைச் சொல்லக் கூடிய பெரியவர்களைக் கண்டு அவர்களின் உரையாடல்களைப் பதிவு செய்தது என்று இந்நூலுக்கு எல்லாமாக இருந்தவர் அன்றனிகுருஸ் அவர்களே, ஆகவே இதனை நான் எழுதினேன் என்று கனவிலும் கூற முடியாது, நாம் எழுதினோம் என்றுதான் கூற முடியும்.

ஆகவே எங்கள் கிராமத்தின் கதை, அதன் வரலாறு என்பவற்றைப் பேணும் பொறுப்பும் பணியும் எமக்குத் தரப்பட்டுள்ளதாகவே கருதுகின்றோம். இனிவரும் தலைமுறையினருக்கு இப்பணியைச் செய்யும் வாய்ப்பு அரிதாகவே இருந்திருக்கும். ஏனென்றால் 37 வருடங்களுக்கு முன் வாழ்ந்த கவிராயர் பற்றியே இளம் தலைமுறையினரில் பலர் அறிந்திருக்கவில்லை என்றால்....ஆகவே எமது எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு இது ஒரு பயனுள்ள ஆவணமாக அமைந்திருக்கும், எமது இருப்பிற்கான முகவரியை இது பெற்றுத் தரும் என்று நினைக்கின்றோம்.

இந்நூலில் இவ் ஷூர்ப் பரம் பரையினரின் பட்டியல் அண்மைக்காலம் வரை தரப்படுகின்றது. ஒரு சில பெயர்களை மாத்திரம் அறிய முடியாமல் இருப்பது வேதனை தருகின்றது. தகவல்

திரீவியாரு காஸ் இதுசோஸ் வருமா

தரக்கூடிய பெரியவர்களை நாம் இழந்து விட்டோம். எமது முயற்சி தாமதமாகியமையே அதற்கக் காரணம். தகவல் சேகரித்துக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலேயே கிராமத்தில் மிக வயதானவராக இருந்த 86 வயதான திரு. ஜேமிஸ் என்பவரையும் இழந்தது எமது துரதிஸ்டமே.

இவ்விடயத்தில் எமக்கு உதவியாக இருந்த அனைத்து நல்லுள்ளங்களுக்கும் நன்றி கூறுகின்றோம். நூலின் இணைப்பாகத் தரப்பட்டிருக்கும் கிறில்தவ மதம் சார்ந்த கவிகள் பேயோட்டும் மந்திரங்கள் அடங்கிய சுவடியில் இருந்து எடுக்கப்பட்டன. சுவடி வாசிப்பது என்பது எனது முதல் அனுபவமாகவும் இருந்தது. பல எழுத்துகளை இன்னது தான் என இனங்காணக் கடினமாகவும், எழுத்துக்கள் குற்றுகளின்றியும் இருந்தன. ஆனால் ஒவ்வொரு செய்யுளையும் இனங்கண்டு முழுமைப்படுத்தும்போது நான்டைந்த பேரான்தம் நான் மட்டுமே அனுபவித்த விடயம். இந்த வாய்ப்பை எனக்கு வழங்கிய சுவடியின் உரிமையாளர் திரு.கிறிஸ்துராஜா அவர்கள் எனது நன்றிக்கு உரியவராகின்றார்.

மற்றும் கோலாட்டப்பாடல்களைத் தொகுத்து உதவிய திரு.ஆ.பொலின்ராசா, தகவல்களை வழங்கியவர்கள் பெரியவர்கள் ஆகியோருக்கும் அணிந்துரை வழங்கிச்சிறப்பித்த சிரேஷ்ட ஞாகவியலாளர் அருணா செல்லத்துரை அவர்களுக்கும் குறுகிய காலத்தில் அச்சப்பதிப்பித்துத் தந்த அகரம் அச்சகத்தாருக்கும் என்மனம் நிறைந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருமதி. நெலோமி அன்ரனிகூருஸ்
விரிவுரையாளர்
வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி

கிரட்டைக் கிராமங்கள் - வேப்பங்குளம்,

இலுப்பைக்குளம்

வவுனியா மாவட்டத்தின் தென்மேற்கே 26 கி.மீ தூரத்தில் அமைந்துள்ள வெங்கலலச் செட்டிகுளம் பிரதேசப் பிரிவிக்குட்பட்ட சின்னஞ்சிறிய கிராமங்கள் தான் வேப்பங்குளம், அதன் சகோதரக் கிராமமான இலுப்பைக் குளம் என்பவையாகும்.

மூல்லையும் மருதமும் ஒன்று கலந்த இயற்கைச் சூழலில் நகரத்தின் நெருக்கடிகளும், அவசரங்களும் அதிகம் கலந்துவிடாமல் இயற்கையோடு ஒன்றித்து கிராமியப் பண்புகளோடு வாழும் மக்களைக் கொண்ட அழகான அமைதியான இடங்கள் இவை.

மன்னார் மதவாச்சி பிரதான வீதியில் அப்பன் குளச் சந்தியில் இருந்து மேற்காக உள்ளே 1.5 கிலோமீற்றர் தூரமான, அண்மையில் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட தார்வீதி இலுப்பைக்குளம் கிராமத்திற்கு அழைத்துச் செல்லும். மறுபுறமாக மாங்குளம் சந்திக்கு அண்மித்ததான வேப்பங்குளம் சந்தியிலிருந்து மேற்காக உள்ளே 3 கி.மீ.தூரம் சென்றால் வேப்பங்குளம் கிராமத்தை அடையலாம். இவை இரண்டிற்கும் இடையிலான நேரிய குளம் சந்தியிலிருந்து 2 கிமீ. மேற்காக உள்ளே சென்றாலும் இக்கிராமங்களின் நடுவாகச் செல்லலாம். ஆக மொத்தமாக இக்கிராமங்களை அடைய முன்று வழிகளைப் பயன்படுத்த முடியும்.

இதே பாதைகள் சுமார் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் சூரைக் கொடிகள் கொழுவி இழுக்கின்ற வண்டில் தடங்களாக இருந்ததை நான் அறிவேன். இதற்கு முன்னர் வெறும் ஒற்றையடிப் பாதையாக இருந்ததைப் பெரியவர்கள் கூறுவார்கள்.

இவ்வாறு இருக்கும் போது மிகப் பழமை வாய்ந்த இக்கிராமங்களின் வெளித் தொட்பாடல்களும், போக்குவரத்தும்

திர்சீயாரு காஸம் இதுபோல் வருமா—

எவ்வாறு இருந்திருக்கும்? வெறும் காட்டிற்குள்ளாகவா இம்மக்கள் தமது வாழ்விடங்களைத் தேர்ந்து கொண்டார்கள்? ஏன்? ஏன்று ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

காரணம் இல்லாமலும் இல்லை. இக்கிராமங்களின் வாழ்வாதாரமாக ஒன்பது குளங்கள் அடுத் தடுத் து அமைந்துள்ளன. அவை வேப்பங்குளம், இலுப்பைக்குளம், தூட்டுவாகை, ஓட்டைச் சாளம்பன், குணுவாய், குடும்பி அடப்பன் குளம், மணியர் குளம் தூட்டுவாகை போன்றவையாகும். இக்குளங்களைச் சார்ந்த வயல் நிலங்களை அண்டியே குறிப்பாக வேப்பங்குளத்தை அண்டியே தற்போதைய கிராமங்களின் சந்ததியினரின் மூலவேர்கள் குடியிருந்திருக்கின்றனர் என்பதற்கான பலமான சான்றுகள் அமைந்துள்ளன.

மடுவிற்குக் கிழக்கே நான்கு மைல் தெலைவில் இருக்கும் பெரியதம்பனை என்னும் கிராமத்தில் கொள்ளள் நோய் பரவியதை அடுத் து அங்கிருந்த விசுவாசம் மிகக் கத் தோலிக் கருள் ஒரு சிலர் 1950ம் ஆண்டளவில் வேப்பங்குளத்தில் குடியேறினர். இவர்களில் மார்க்கு என்ற கத்தோலிக்கர் முக்கியமானவராகவும் இக்கிராமங்களின் முதல் குடியேறிய கத்தோலிக்க குடிமகனாகவும் கருதப்படுகின்றார். இவருடன் சேர்ந்து இவரின் சகோதரர் முறையான விசேந்திப் புலவரும், சவரிமுத்துவும் குடியேறியுள்ளனர். இவர்கள் அனைவரும் உறவினர்களாகவும் கவிப்புலமையும், சித்த மருத்துவமும், நாடகக் கலையும் கைவரப் பெற்றவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

எனினும் 1817ம், 1839ம் ஆண்டுகளின் சனத்தொகைக் கணக்கெடுப்பின்படி இலுப்பைக்குளம் கிராமத்தில் முறையே 12,16 மக்கள் தொகையினரும், வேப்பங்குளம் கிராமத்தில் முறையே 15,20 வரையான மக்கள் தொகையினரும் வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை அக்காலத்தில் அரசு அதிபராக விளங்கிய ஜே.பி.லூயிஸ் என்பவரால் அரசு அதிகாரிகளின்

இன்னொரு காலம் இதுபோல் வருமா—

குறிப்புகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'இலங்கையின் வன்னி மாவட்டங்கள்: ஒரு கையேடு என்னும் நூலில் காணக்கிடைக்கின்றது. இம்மக்கள் பெரும்பாலும் கத்தோலிக்கம் அல்லாத மத்தைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர். மார்க்குவின் வருகையை அடுத்து வேப்பங்களும் கிராமம் புதிய மாற்றத்திற்கு உள்ளாகியது.

இக்கிராமங்கள் பற்றிய சிறிய குறிப்புகள் 1925ம் ஆண்டு நல்லூர் சுவாமி எஸ்.ஞானப்பிரகாசரால் எழுதப்பட்ட XXV years catholic progress (25 வருட கத்தோலிக்க வளர்ச்சி) என்னும் நூலில் காணப்படுகின்றன. 1899ம் ஆண்டில் வவுனியாவில் பங்குத் தந்தையாகக் கடமையாற்றிய மெய்ங்கொட் (main Got) சுவாமியார் இங்கு குடியேறிய கத்தோலிக்கர்களின் துணையோடு அக்கிராம மக்கள் அனைவரையும் கத்தோலிக்கராக மதம் மாற்றினார். இவர்களாலேயே அங்கு மண் சுவர்களாலான அழகிய சிற்றாலயமாக திரு இருதயக்கோவில் அமைக்கப்பட்டது. 1925ம் ஆண்டில் இக்கிராமத்தில் விசுவாசத்தில் திடன் கொண்ட 40 கத்தோலிக்கக் குடும்பங்கள் இங்கு இருந்தன. அப்பொழுது செங்கற்களால் கோவிலைக் கட்டுவதற்கான முயற்சிகளில் அம்மக்கள் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

இந்த வரலாற்றுக் குறிப்பின்படி மாற்கு எனப்படும் கத்தோலிக்கர் மிக முக்கிய இடத்தைப் பிடிக்கிறார். இவர் 1824ம் ஆண்டு முதல் 1912ம் ஆண்டு வரை 88 ஆண்டுகள் வாழ்ந்துள்ளதுடன் சுவாமி ஞானப்பிரகாசரின் கூற்றுப்படி தம்பனையில் குடியேறிய முதல் மகனும் இவரே. அத்துடன் இஅமுப்பராகவும் இவரே விளங்கினார்.

1850 இல் வேப்பங்களத்தில் குடியேறிய முதல் கத்தோலிக்கருள் இவரும் அடங்குவார். இவர் போன்ற விசுவாசிகளின் ஆதரவுடனேயே மெய்ங்கொட் சுவாமியார் இக்கிராமத்தை கத்தோலிக்க மயமாக்கினார். நாளைடவில் மாற்கு, அந்நாளில் காடாகக் கிடந்த இலுப்பைக்குளத்தில்

குடியேறினார். வேப்பங்குளம் கிராமத்தை புனரமைப்புச் செய்தது போலவே இலுப்பைக்குளக் கிராமத்தையும் கட்டியெழுப்பக் காரணமானார். 1912 வரை இவ்விடத்திலேயே வாழ்ந்து காலமானார்.

அன்று முதல் இன்றுவரை இக்கிராமம் நூறுவீதம் கத்தோலிக்கரைக் கொண்ட கிராமமாகவே திகழ்ந்து வருகின்றது. மாற்குவிள் பரம்பரையே இன்று இலுப்பைக்குளம் கிராமம் முழுவதும் வேரோடியுள்ளது.

மார்க்குவிள் வருகையும் சில ஊகங்களும்

1850? ம் ஆண்டளவில் மார்க்கு இங்கு குடியேறினார் என்பதை சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஒரு ஊகத்தின் அடிப்படையிலேயே குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதை (1850?) ஆண்டுக்கு அருகில் இடப்பட்டுள்ள வினாக்குறி விளக்கி நிற்கின்றது. 1850ம் ஆண்டளவில் மார்க்கு இங்கு வருவதற்கு முன்னரே வேப்பங்குளம், இலுப்பைக்குளம் கிராமங்களில் மக்கள் வாழ்ந்துள்ளனர். இவர்களில் பலர் (வேப்பங்குளத்திலுள்ள சின்னக்குளத்தில்) காளியை வழிபடுபவர்களாக இருந்துள்ளனர். தம்பனையில் இருந்து வந்து வேப்பங்குளத்தில் குடியேறிய மார்க்கு கிறிஸ்தவராக இருந்துள்ளார். அவருக்கு அவர்களின் வழிபாட்டு முறைமைகள் ஒத்துவராமையால் அருகிலுள்ள இலுப்பைக்குளத்தில் குடியேறினார். குளத்தை அண்டிய 4 ஏக்கர் வயலை காப்பு என்பவரிடம் விலைக்கு வாங்கினார். நிலத்தை வாங்கப் போதிய பணமின்மையால் மடுவுக்கு கால்நடையாகச் சென்று அங்குள்ள குருவானவரின் உதவியுடன் ஆயரைச் சந்தித்து அவரிடம் பணம் பெற்று நிலத்தை கோவிலின் பெயரில் வாங்கினார், மாதா கோவிலையும் அமைத்தார். பின்னர் தான் 1899 இல் மெய்ந்கோட் சுவாமியின் வரவுடன் இந்த இரண்டு கிராமங்களும் முற்று முழுதாக கிறிஸ்தவ கிராமங்களாக மாறியுள்ளன என்பது வாய்மொழிப் பாரம்பரியமாகக் கூறப்பட்டு வரும் தகவல்களாகும். இந்த 4 ஏக்கர் வயல் நிலமும் பின்னர்

இன்னொரு காலம் இதுபோல் வருமா—
ஆயிரினால் மார்க்குவிற்கே வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படுகின்றது.

இதில் ஆய்வுக்குரிய விடயமாக இருப்பது மார்க்கு வரும்போது இங்கு குடியிருந்த மக்கள் யார்? தம்பனையில் கொள்ளை நோய் ஏற்பட அவர் ஏன் இவ்விடத்தைத் தெரிவு செய்து குடியேறினார்? ஏற்கனவே அவரின் உறவு முறையானவர்கள் இங்கு வசித்தார்களா? இக்கிராமம் எவ்வளவு ஆண்டு காலத் தொன்மை மிக்கது? என்பதெல்லாம் வினாக்குறிகளாகி நிற்கின்றன. வன்னியுர்க் கவிராயரின் குறிப்பின் படி தான் வவுனியா, மன்னார் நாடகப் பரம்பரையைச் சார்ந்தவராகக் குறிப்பிடுகிறார்.. அப்படியாயின் அந்த வவுனியா நாடகப்பரம்பரை எது? வேப்பங்குளமா? தமது உறவுகளைத் தேடித்தான் இங்கு குடியேறினார்கள் என்றால் இக்கிராமங்களின் பழைமை இன்னும் பின்னோக்கிப் போகின்றது.

இதுமட்டுமல்லாமல் இலுப்பைக்குளத்தை அண்டி ஒடும் ஒரு சிற்றாறு (நறுவிலி ஆறு)அதன் கரையோரமாக நில மட்டத்திலிருந்து கிட்டத்தட்ட 35-40 அடி வரை உயரமான ஒரு செங்கல் இடிபாட்டுக்குவியல், உயரம் குறைந்ததாகவும், பரப்புக் கூடியதாகவும் வித்தியாசமாகக் காணப்படும் செங்கற்கள்..மட்பாண்டச் சிதைவுகள்.. இவற்றை நாம் ஒரு அழகான குடியிருப்பாக மனக்கண்ணில் கொண்டுவர முடிகின்றது. அக்கட்டடத்தின் ஒரு கரையில் குளம்,இன்னோரு கரையில் ஆறு ஏனைய இருக்கரைகளிலும் வயல்நிலங்கள். இந்த அமைவிடம் உன்னதமான கலா இரசனையோடு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இது ஒரு வழிபாட்டுத் தலமாகவும் இருக்கலாம். அல்லது ஒரு சிற்றரசனுக்குச் சொந்தமானதாகவோ இருக்கலாம். இன்று இக்குவியல் பகுதி ஆளரவமற்று 'புதையல் பிட்டி' என்று மக்களால் பயத்தோடு அழைக்கப்படுகின்றது. மேடாக இருந்த பகுதியின் ஒருபகுதி வீதித் திருத்தத்திற்காகச் பரவப்பட்டுள்ளது. இதன் போது வாசல்கள் போன்று காணப்பட்ட இரண்டு கருங்கற் தூண்களில் ஒன்று இடித் து விழுத்தப்பட்டுள்ளமை வேதனையான விடயம். தற்போது

ஒற்றைத் தூண் பற்றைக்கு நடுவில் உள்ளது. இதனை அண்டிய பகுதியிலேயே சம்மனசுக் கவாமியினால் பாலை மரப் பொந்தில் சிலுவை வைக்கப்பட்டது. புனித யோசவ்வாஸ் ஊடாடித் திரிந்த பகுதிகளாகவும் இவ்விடம் அமைந்துள்ளது. மேலும் போர்த்துக்கேயர், ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதிகளில் பாலியாறு, மாங்குளம், மருதமடு, பெரியதம்பனை, வேப்பங்குளம் என்பன சின்னச் செட்டிகுளம் பிரிவாக(பற்று) ஜே.பி.லூயிஸ் என்பவரால் அரச அதிகாரிகளின் குறிப்புகளை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட 'இலங்கையின் வன்னி மாவட்டங்கள்: ஒரு கையேடு (தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு) என்னும் நூலில் காணக்கிடைக்கின்றது இவ்வாறு பார்க்கும் போது இக்கிராமங்கள் 500 வருடத்திற்கும் அதிகமான பழமையுடையதாக கருதக் கூடியதாக உள்ளது. இவை தொடர்பான ஆய்வுகள் வரலாற்றாசிரியர்களின் கவனத்திற்கு விடப்படுகின்றது.

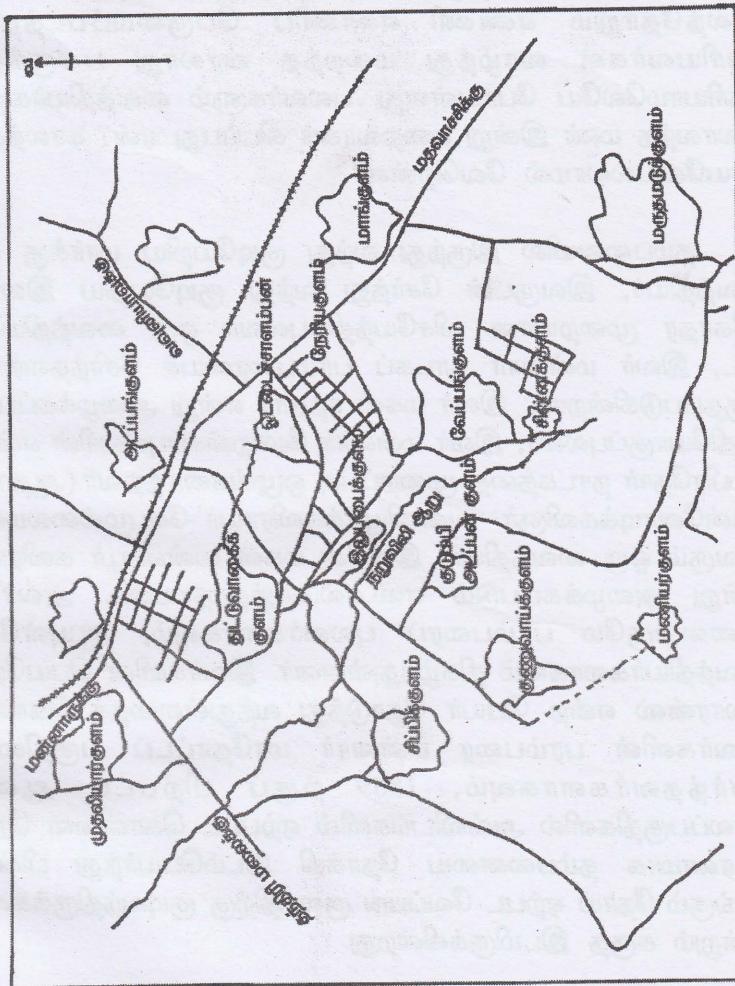
இன்னும் தம்பனையில் கொள்ளள நோய் ஏற்பட இங்கு வந்த மார்க்கு தான் மூப்பராக பணி செய்த சிந்தாத்திரை மாதா ஆலய சுருபத்தை தன்னுடன் கொண்டுவரவில்லை. அதை ஒரு சாரார் வேறு பக்கமாகக் கொண்டு சென்றனர் என்பது வாய்மொழிக் கதை. இதை அடிப்படையாகக் கொண்டு தேடியதில் மன்னார் பறப்பாங்கண்டல் பகுதியில் அமைந்துள்ள சிந்தாத்திரை மாதா ஆலயத்தின் வரலாறு இவர்களின் வரலாற்றோடு ஒத்துப் போகின்றது. அங்குள்ள பெரியவர்கள் கொடுத்த தகவல் களின் படி தமது முன்னையோர் 'போனிமாகுளம்' என்னும் இடத்தில் வசித்ததாகவும் அங்கு கொள்ளள நோய் ஏற்பட தற்போதைய இடத்திற்கு வந்து திருச் சொருபத்தைத் தாபித்ததாகவும் தெரிவித்தனர்.

இத்தகவல்களின் அடிப்படையில் ஆராயும் போது பெரியதம்பனைப் பகுதியை அண்மித்ததாகக் குறிப்பிடப்படும் 'புவனிமாங்குளம்' தான் போனிமாகுளமாக மருவி வந்திருக்கலாம் என்று எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பெரிய தம்பனையிலும், புவனிமாங்குளத்திலும் 1839 ல் எடுக்கப்பட்ட சனத்தொகைக்

கிழவீரரூ காஸ் இதுபோல் வருமா—

கணக்கெடுப்பின் பின் அடுத்து வந்த கணக்கெடுப்பில் எவரும் வசித்திருக்கவில்லை என்று தெரிகிறது. (ஆதாரம்: 'இலங்கையின் வன்னி மாவட்டங்கள்: ஒரு கையேடு) இதன்படி 1839 ற்குப்பின் கொள்ளை நோய் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என்பதும் ஒருசாரார் மன்னார் பகுதிக்கு சுருபத்துடன் செல்ல அவர்களைச் சார்ந்த மார்க்கு வேப்பங்குளம் வந்திருக்கலாம் கவாமி ஞானப்பிரகாசர் ஜயத்துடன் குறிப்பிட்ட 1850 என்கின்ற ஆண்டும் ஒத்துப் போகின்றது. இதுவும் வரலாற்று ஆய்வாளர்களின் கவனத்திற்கும் கருத்திற்கும் விடப்படுகின்றது.

இவப்பொதுமை அநென இவ்விட கிராமங்களும் (யாதீர்ப்பாக)

கிவர்களால் பெருமை கொள்ளும் கிராமம்

வெளிப்பார்வைக்கு எதுவுமே தெரியாத அப்பாவிக் குழந்தையாகக் காட்சிக்கரும் இக்கிராமத்தின் வரலாற்றுச்சுவட்டில் காலந் தோறும் எண்ணி எண்ணிப் பெருமைப்படத்தக்க பெரியவர்கள் வாழ்ந்து மறைந்த வரலாறு பலருக்குத் தெரியாமலேயே போன்றது. புலவர்களும் வைத்தியர்களும் உலாவந்த மன் இன்று மறைவாகக் கிடப்பது ஏன்? காலத்தின் செயலேயல்லாமல் வேறொன்ன!

தம்பனையில் இருந்து வந்து குடியேறிய மார்க்கு ஒரு வைத்தியர், இவருடன் சேர்ந்து வந்து குடியேறிய இவரின் சகோதர முறையான விசயேந்திப்புலவர் ஒரு வைத்தியரும் கூட, இவர் மன்னார் நாடகப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவராகக் கருதப்படுகின்றார்.. இவர் மகன் சந்தார் என்று அழைக்கப்படும் சந்தியோகுப்புலவர், இவர் மன்னார் லோறங்கப்புலவரின் என்றிக் எம்பிரதோர் நாடகத்தை முறைப்படி ஒழுங்கமைத்தவர்.(ஆதாரம்-'முன்னோடிக்கவிஞர் வன்னியூர்க்கவிராயர்'-வே.முல்லைமணி) இவரும் ஒரு வைத்தியர். இவரின் மகன் வன்னியூர் கவிராயர் என்று அழைக்கப்படும் எஸ்.எல்.சவுந்தரநாயகம். அவர்கள் அனைவருமே பரம்பரைப் புலவர்களாகவும், ஆயுள்வேத வைத்தியர்களாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர். இவர்களின் பெயரோடு லோறங்கள் என்ற பெயர் தொடுத்து வந்துள்ளதைக் கொண்டு இவர்களின் பரம்பரை மன்னார் மாதோட்டப் பகுதியைச் சேர்ந்தவர்களாகவும், 1839 ற் குப் பிற்பட்ட ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் அவ்விடங்களில் ஏற்பட்ட கொள்ளள நோய் காரணமாக தம்பனையை நோக்கி இடம்பெயர்ந்து பின்னர் அங்கும் நோய் ஏற்பட வேப்பங் குளத்திற்கு குடிவந்திருக்கலாம் என்றும் கருத இடமிருக்கின்றது.

இது தவிர மார்க்குவும் ஆயுள் வேத வைத்தியராகவும், அவர் மகன் சீனி கட்டு வைத்தியராகவும், அவர் சகோதரர்கள் விக்கடி வைத்தியம், மற்றும் பேயோட்டுதல் போன்றவற்றிற்கான

மந்திரங்களில் கைதேர்ந்தவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். வேப்பங்குளம் திரு இருதயக்கோவில் சங்கிறிஸ்தமாக பணிபுரிந்த சின்னப்புவும் ஆயுள்வேத வைத்தியராக இருந்துள்ளார்.

இவர்களின் வழிவழியாக நாட்டுக்கூத்து, நாடகக் கலைஞர்களும் வாழ்ந்திருக்கின்றனர். ஒருகட்டத்தில்பரம்பரை பரம்பரையாகப் பேணப்பட்டு வந்த புலமையும் வைத்தியமும் குரு சிஷ்ய முறையில் வாரிசுகளுக்குப் பூரணமாக வழங்கப்படவில்லை என்றாலும் இன்றைய பத்தாவது தலைமுறையான சந்ததி வரைக்கும் அவர்களின் புலமைகளின் நிழல்கள் படிந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புலமையாளர்களின் பெயர்கள்

மார்க்கு பரம்பரை

மார்க்கு

- ஆயுள்வேத வைத்தியர், சிற்பி

லேனா

- மருத்துவிச்சி

முத்தையா

- மாந்திரிகர்

எலிசபெத்

- மருத்துவிச்சி

சவிரிமுத்து (சீனி)

- கட்டு, முறிவு நெறிவு வைத்தியர்

அருமை

- மாந்திரிகத்துறை

மார்க்கு

- முறிவு நெறிவு

துரையப்பா

- நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்,

பவளம்

ஆர்மோனியக் கலைஞர்

- மருத்துவிச்சி

விசேந்திப் புலவர் பரம்பரை

விசேந்தி

- ஆயுள்வேத வைத்தியர், புலவர்

லோறன்ஸ் சந்தியோகு

- ஆயுள்வேத வைத்தியர், புலவர், ஆசிரியர்

யுவானி

- நாடகம், நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர்

லோறன்ஸ் சவுந்தரநாயகம்

- ஆயுள்வேத வைத்தியர், புலவர்

செபராஜா

- கவிஞர், நாடகம்

பாரதி

- ஆயுள் வேதம் (சிறிய அளவில்)

கிள்சியாரு காஸ் திருப்போல் வருமா—

சவரிமுத்து பரம்பரை

சவரிமுத்து

சவரிமுத்து பேதுறு

குசெநாயகம்(நாவண்ணன்)

ஒவியர்,நாடகக் கலைஞர்

சின்னப்பு

அருள்ஞானநீபன் (லெஸ்லி) - சிற்பி அலங்கார வடிவமைப்பாளர்

- ஆயுள்வேத வைத்தியர்,

நாட்டுக்கூத்துக்கலைஞர்

- நாட்டுக்கூத்துக் கலைஞர், கூத்து

அண்ணாவி

- எழுத்தாளர்,கவிஞர்,சிற்பி,

- ஆயுள்வேத வைத்தியர்,

சங்கிறிஸ்தம்

- சிற்பி அலங்கார வடிவமைப்பாளர்

கார்யபி நீரைகார்ணபயங்கரை

பிள்ளி,பிள்ளை வைபிள்ளை

நினின்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல் நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினிந்றநூல்

நினை,பிள்ளை வைபிள்ளை

நினை,பிள்ளை வைபிள்ளை

நினை

நினை க்குத்தான்றி நினை

நினை,பிள்ளை வைபிள்ளை

நினை,பிள்ளை

(நினை, பிள்ளை)ப்பூவில் நை

புலவர்கள் என்போர் தெய்வ கடாட்சம் பெற்றவர்களாகவே அன்று கருதப்பட்டனர் அவர்களின் நாவால் வாழ்த்துப் பெறுவதற்கு விருப்புவதும், அவ்வாழ்த்துப் பலிதமாகும் என்பது தொடர்பாகவும் பல்வேறு சம்பவங்களை வரலாறுகள் மூலம் அறிந்து கொள்கின்றோம். இது போல் அவர்களின் நாவால் வசையைப் பெறுவதையும் யாரும் விருப்புவதில்லை.

இக்கிராமத்திலும் முதற்புலவர்களான விசேந்திப் புலவர், சந்தியோகுப்புலவர் ஆகியோரின் இசையும் வசையும் பலித்தன. கவிராயரின் வாழ்த்துப்பாக்கள் மிகுந்த பலன் கொடுத்தன. இப்புலவர்களின் பாவன்மை தொடர்பான பல்வேறு சம்பவங்கள் இம்மக்களால் வியந்து கூறப்படுகின்றன.

எழுந்த ஆலா வீழுந்தது

தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிக்கும் வழக்கம் இன்று வரை இக்கிராமத்தில் உள்ளது. அன்றும் விசேந்திப்புலவர் தூண்டில் போட்டுப்பிடித்த மீன்களை தெகிழங் கொடியில் கோர்த்து குளக்கட்டில் வைத்து விட்டு குளத்தில் இறங்கி குளித்துக் கொண்டிருக்கிறார். எங்கிருந்தோ வந்த ஆலாப் பறவை மீனைக் கொடியோடு தூக்கிக் கொண்டு பறப்பதைக் கண்ட புலவருக்கு கோபம் பொத்துக் கொண்டு வருகின்றது. தண்ணீருக்குள் நின்ற படியே ஆலாவை நோக்கி எதுவோ கூறுகின்றார். பறந்த ஆலா திரும்பவும் வந்து குளக்கட்டில் மீனைப்போட்டு விட்டு அவ்விடத்திலேயே வீழுந்து இறந்து போனது.

விரண்டு முட்டை

முட்டைக்குப் பறந்த கோழி எழுதிக் கொண்டு இருந்த புலவரின் மைக்காட்டைத் தட்டி மை சிந்தி விட்டது, அப்போதும்

କିମ୍ବିଯାରୁ କାହାମେ କିତ୍ତପୋଳେ ବାନୁମା=

கடுங்கோபங் கொண்ட புலவர் கோழியை நோக்கி வசை கூறிவிட்டார். கோழி அடங்கி விட்டது. இரண்டு நாட்கள் முட்டையிடாமல் சோர்ந்து படுத்துக் கொண்டது. இதை அறிந்த அவரின் தாயார் மகனுக்கு ஏச்சுக் கொடுக்க மீண்டும் பாடல் பாடுகிறார். அதைத் தொடர்ந்து நலமடைந்த கோழி இரண்டு முட்டைகளையும் ஒன்றாக இட்டு அசத்தி விட்டது.

കല്പപ്പെ മുരിന്തക്കാ

தந்தையைப்போலவே மகன் சந்தியோகுவும் மிகுந்த கோபக்காரனாக இருந்தார். வாரக்குடியாக வேலை செய்த மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்த குழந்தை என்பவர் சொன்ன சொற்படி நடவாமல் வயலில் இறங்கி கலப்பைபூட்டி உழுத போது இவர் கோபங் கொண்டு கவிதை கூறினாராம். உடனே கலப்பை உடைந்து விழுந்ததாம்.

വെട്ടുവാൻ അക്കദിപ്പയാൽ

அது ஒரு தபச காலத் தொடக்கம். இக்காலத்தின் ஆரம்பத்தில் முட்டையடிப் பெருநாள் என்று ஒரு நிகழ்வு நடக்கும். அது ஒருவர் ஒருவருக்கு தலையில் முட்டையடிக்கும் வேடிக்கை நிகழ்வாகவும் அமைந்திருக்கும். அவ்வாறான ஒரு காலத்தில் சந்தியோகுப்புலவரின் மருமகன் முறையான அப்பாப்பிள்ளை என்பவர் சமயம் பார்த்து புலவருக்கு முட்டை அடித்து விட்டார். அதன்போது புலவர் வேடிக்கையாக

ஏற்காத அலுவல் செய்தவனுக்கு ஏறுபோல் எழுந்து நின் மனைவி வெட்டுவாள் அகப்பையால்

என்று கூறினாராம். சில நாட்களின் பின் அந்த அப்பாப்பிள்ளை உணவு உட்கொண்டு இருக்கும் போது பரிமாறிக் கொண்டு இருந்த மனைவிக்கும் அவருக்கும் வாய்த்தர்க்கம் ஏற்பட்டு

இன்னொரு காலம் இதுபோல் வருமா—

கோபத்தின் உச்சத்திற்குச் சென்ற மனைவி தன் கையில் இருந்த அகப்பையால் அவர் உச்சந் தலையில் ஓங்கி அடிக்க மண்டை பிளந்து போனதாம்.

ஆனால் இது தொடர்பாக காலஞ்சென்ற எலிசபெத் என்ற பெயர் கொண்ட முத்து ஆச்சி என்பவர் கூறிய தகவல் சற்று வித்தியாசமானது புலவர் பாடிய பாடலில் உள்ள வெட்டுவாள் என்ற சொல் அறச் சொல்லாக விழுந்ததாம். அது காரணமாக அந்நபருக்கு பெரிய கட்டு ஒன்று ஏற்பட்டு இறுதியில் அக்கட்டுக்கு கத்தி வைக்க வேண்டியதாகி விட்டது என்று கூறுவார்.

தோட்டம் செழித்தது

நினைத்தவுடன் தீயவை எப்படி நிகழ்ந்தனவோ அதுபோன்றே நன்மைகளும் நடந்தன. பேபி என்று அழைக்கப்படும் சந்தியோகுப்புலவருக்கு மருமகள் முறையான திருமதி அந்தோனியாப்பிள்ளை என்பவர் தனது தாயின் தகப்பன் பற்றிய செய்திகளை தன் தாயிடமிருந்து அறிந்து வைத்துள்ளார். அவர் மனப்பாடம் செய்து வைத்திருந்த பல பாடல்களை முதுமை காரணமாக நினைவிற்குக் கொண்டு வர முடியவில்லை. தோட்டம் செய்தும் அதனால் பயனடைய முடியாது துன்பப்பட்டுக் கொண்டு இருந்த நபர் ஒருவரின் தோட்டம் துரவு செழிக்கவேன விரும்பிப் புலவர் பாடிய பாடலில் அவர் நினைவில் நிற்கின்ற வரிகள் இவை

காலி கண்டுகள் தளிக்க- செஞ்
சாலி விளைவது கொழிக்க
.....மாநிலம் செழிக்க
.....மன் மலர்கள் மலர
தானியம் தனையே ஓங்கியே வளர
உத்தமன் சந் யோகு பனுவலாய்
பாமர் செய்திடும் பரம தொழில்களால்

நிறைவேறி வாழ்ந்திட பூங்காவாய் குலுங்கிட
பூவளம் சேர்ந்திடும்

வேப்பங்குளம் தன்னில் வீரமுடன் வாழ்ந்திட
விரைவாய் அருள் பொழிவாய் சந்தந்தோனி ஜயனே
கர்த்தனின் அடியான் கருணை கொண்டுமையே வேண்டினேன்

.....

.....

.....

வடிவடைய செம்மலே வாழ்ந்திடு பூமியில்
வீரமுடன் எழுந்து காவலது புரிந்திடுவாய்
காவலாம் கர்த்தரே கழலடி பணிந்தேன்
சந்தியோகு நானே உன் மலரடி பணிந்தேன்
சந்தந்தோனியார் பாதம் பணிந்தேன்
பணிந்திடு பாமலர் உனக்கே சொரிந்திட
பரமனே வந்து அருள்வாய்
ஜயனே யேசுவே பரம சுதனே
உனதுடி போற்றினேன்.

இதன் பின்னர் அவரின் தோட்டம் செழித்ததாம், பயன்கள் நிறைந்ததாம். இதுபோலவே மாங்குளத்தில் வாழ்ந்த ஒருவர் தனது வயலை தினையன் குருவிகள் பாழாக்குவதாக இவரிடம் கவலைப்பட அவர் நன்மை வேண்டி பாடினாராம். அதன் பின்னர் அவர் வயலின் பக்கம் குருவிகள் தலைகாட்டுவது இல்லையாம்.

இவர்களைப் போலவே சவுந்தரநாயகம் அவர்களும் நன்மைகள் நிகழ வேண்டி பாடல்களைப் பாடியுள்ளார். நோய்கள் நீங்குவதற்கும், கருவில் உள்ள குழந்தைகள் நலமாகப் பிறப்பதற்கும் இறையாச்சி வேண்டிப்பாடியுள்ளார். ஊரில் வாழ்ந்த பெண்மணியொருவருக்கு முதலில் பிறந்த இரு குழந்தைகளும் பிறக்கும் போதே இறந்து விட்டன. மூன்றாவதாகவும் குழந்தையொன்றைக் கருத்தாங்கிய போது அந்தக்குழந்தையின் நலனுக்காக கவிராயர் அவர்களை பெற்றோர் நாடினார். அவர் பெரியகட்டு அந்தோனியார் பெயரில் அக்குழந்தையின் நலன்

கிள்சியரு காலம் இதுசொல் வருமா—

வேண்டிப் பாடி அப்பாடல்களை அவர்களிடமே கொடுத்தார். ஆனால் அக்குழந்தையும் பத்து மாதம் நிறைவடைவதற்கு முன்னே பிறந்தது. குழந்தை உயிர் பிழைக்காது என்று எண்ணிய தகப்பன் அக்குழந்தையைப் பார்ப்பதற்கும் தயங்கினார். ஆனால் குழந்தை பிழைத்துக் கொண்டது. அந்தோனியாரின் அருள் வேண்டிப் பாடப்பட்டதால் அக்குழந்தைக்கு அன்றனிகுருஸ் என்று பெயரிட்டு மகிழ்ந்தனர். அக்குழந்தையே பின்னானில் சிறந்த கல்வியறிவுடன் ஊரில் முதல் பட்டதாரியாகவும் சிறப்புப் பெற்றது.

இவர்கள் மூவரையும் போலவே மார்க்கு, சவரிமுத்துவின் பரம்பரையினர் கலைத்துறையில் பிரகாசித்துள்ளனர். அந்நாட்களில் சந்தியோகுப்புலவர், விசேந்திப்புலவர் ஆகியோர் பாடிவைத்த கூத்துக்களை சவரிமுத்து பேதுறு மேடையேற்றினார்.

யுவானி அவர்கள் சிறந்த நாடகக் கலைஞர், இலக்கிய இரசிகர், அந்த நாட்களில் சந்தா கட்டி பத்திரிகை எடுத்து வாசிக்கும் அளவுக்கு வாசிப்பில் பேரார்வம் கொண்டவர்.

கபிரியேல்(துரையப்பா) அவர்கள் முறையான சங்கீதப் பயிற்சி இல்லாமலேயே செவிவழிக் கிரகித்தல் மூலமாகவே சிறந்த ஆர்மோனியக் கலைஞராக மினிர்ந்தார்.

அருமை நாயகம் அவர்கள் பேயோட்டும் கலைமூலம் மக்களின் உளவியல் சார்ந்த சிகிச்சைகளை வழங்கினார். மந்திரித்தல் நூல் கட்டுதல் என்பவற்றின் மூலம் அவர்களை ஆற்றுப்படுத்தினார்.

இடப்பெயர்வுக்கு முந்திய காலங்களில் சூடை சூடையாக இருந்த சுவடிக்கட்டுகளில் இறுதியாக எஞ்சியவை அருமை அவர்களிடம் இருந்த ஒரேயொரு சுவடிக்கட்டாகும். முன்னும் பின்னும் அழிந்து போன அச்சுவடிக்கட்டில் எஞ்சியவற்றை எழுதித் தொகுக்கும் முயற்சியின் போது அவை கிறிஸ்தவ மதத்தில் பாதுகாக்கும் தேவ தூதுவராக கருதப்படும் புனித-

கிளீயரூ காஸ் இதுபோல் வருமா—

மிக்கேல் சம்மனசை துணைக்கு அழைக்கும் மந்திரங்கள் (செபங்கள்) என அறிய முடிந்தது. தன்னைக் கட்டும் வசியம், பூத வசிகரம், எதிரிவசியம், துசைகட்டு வசியம், பிசாசை இருத்த வசியம், தூரத்த வசியம்,வி'க்கட்டு போன்ற இன்னும் பல விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இச்சுவடிக்கட்டின் எழுத்துக்கள் பழமையானவை. இதனை யார் எழுதினார் என்ற விடயமும் அறியப்படவில்லை. இப்பாடல்கள் ஏனைய பிரதேசங்களில் வழங்கப்படுகின்றனவா என்பதும் ஆய்வுக்குரிய விடயமாகும். சுவடிக்கட்டின் முற்பகுதியில் உள்ள தேவமாதா, யேசுநாதர் தொடர்பான புகழ்ப்பாக்கள் இந்நூலின் பின்னினைப்பாகத் தரப்படுகின்றன.

நாடகக் கலைஞரான சவிரிமுத்து பேதுறுவின் மகள் வழிப் பேரன் குசைநாயகம்(நாவண்ணன்) சிறந்த கவிஞராகவும், எழுத்தாளர்,ஒவியர் ,சிற்பி,நாடகாசிரியர் போன்ற பல்துறை விற்பன்னராகத் திகழ்ந்துள்ளார்.இவர் தந்தை மரிசலின் மன்னாரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவராகையால் இவர் மன்னார்ப்பகுதியைச் சார்ந்தவராக அறியப்பட்டுள்ளார். சிறுவயது முதற் கொண்டு கலைத்துறையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்ட இவர் அந்நாட்களில் மன்னாரில் இடம்பெற்ற மேடைநாடகங்களில் முக்கிய இடம் பிடித்துள்ளார். பொருளாதார வசதியற்ற நிலையிலும் கூட 18 நூல்களை எழுதியுள்ளார். இவரால் ஆக்கப்பட்ட பல்வேறு சிற்பங்கள் குறிப்பாக கற்சிலை மடுவில் நிறுவப்பட்ட பண்டார வன்னியன் சிலை போன்றன யாழ்நகரின் இடப்பெயர்வின் போது அழிக்கப்பட்டு விட்டன. ஒரு சில (மன்னார்) இன்னும் காணக்கிடைக்கின்றன.

வன்னியூர்க் கவிராயரின் சகோதரியின் மகனான செபராஜா சிறந்த நாடகாசிரியராகவும், கவிதை படைக்கக் கூடிய ஆற்றல் படைத்தவராக இருந்தும் பொருளாதார வசதியின்மையானது அவரை வெளியிலுகிற்குத் தெரியவிடாமல் செய்தது. எனினும் இடப்பெயர்வின் போது மடுவில் தங்கியிருந்த காலத்தில் அவர் திறமை பலராலும் இனங்காணப்பட்டு பாராட்டப்பட்டது.

திர்வெளாரு காலம் இதுசோல் வருமா—

கவிராயரின் மகன்களான சத்தியநாதன்,பாரதி போன்றோரிடம் தந்தையின் வைத்தியத் திறமை வெளிப்பட்டிருந்தும் அது முழுமையாகப் பயன்படுத்தப்படவில்லை. பாதியிலேயே கைவிடப்பட்ட சத்தியநாதனின் மருத்துவப் படிப்பு இன்று அவர் மகள் கிளாளினியால் முன்னெடுக்கப்படுவது மனதிற்கு ஆறுதலான விடயமாகும்.

இவர்களைப்போலவே நாவண்ணனின் மகள் நெலோமி தந்தையைப் போலவே எழுத்துத் துறையில் ஈடுபடுபவராகவும், இவரின் சகோதாரிகளும் இதே திறமைகள் கைவரப்பெற்றவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

வவுனியா மாவட்டக் கலை இலக்கியப் பேரவையினால் 2012ம் ஆண்டு ‘இளங்கலைச்சுடர்’ விருது வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்ட திரு.ஆ.பொலின்ராசா நீண்ட காலமாக இலுப்பைக்குளத்தில் வழங்கி வரும் கோலாட்டத்தை தொடர்ந்தும் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றார். இக்கோலாட்டம், அகில இலங்கை ரீதியில் சமுர்த்தி இளைஞர் விவகார விளையாட்டுத்துறை அமைச்சினால் நடாத்தப்பட்ட போட்டியில் முதலிடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இக்கிராமத்தின் பரம்பரை வேர்கள் இன்று ஒன்றுடனொன்று சங்கமித்து விட்டநிலையில் பல்வேறு திறமை வாய்ந்த இளங்கலைஞர்கள் தம்மை அடையாளப்படுத்தியுள்ளனர் குறிப்பாக இளங்கலைஞர் விருது பெற்ற பொலின்ராசா, மற்றும் சரளமாகக் கவிதை படைக்கும் பெண்டிக்ற் குரூஸ் (உதயகுமார்) போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

சமயமும் வாழ்க்கையும்

இக்கிராமத்தவர்களின் வாழ்வையும், ஆலயத்தையும் தனித்தனியே பிரித்துவிட முடியாது. நாற்றுக்கு நாறு வீதம் ரோமன் கத்தோலிக்க மதத்தைச் சார்ந்த இவர்கள் தமது ஆதாரமாகக் கொண்டிருப்பது அடைக்கலநாயகி அன்னை தேவாலயத்தையும், வேப்பங்குளத்தில் அமைந்துள்ள திரு இருதயநாதர் கோவிலையும் தான். இக்கோவில் கர்த்தர் கோவில் எனவும் அமைக்கப்படுகின்றது.

ஆரம்பத்தில் வேப்பங்குளத்தில் குடியேறிய மக்கள் 1899ம் ஆண்டு மெய்ந்கோட் சுவாமியினால் மதம் மாற்றம் பெற்றதைத் தொடர்ந்து தமது குடிமனைகளுக்கு அருகாக குளத்துக்குக் கீழே அமைந்துள்ள வயற்பரப்பை அண்டிய பகுதியில் திரு இருதயநாதர் கோவிலை அமைத்துக் கொண்டனர். அது களிமண் சுவரால் அமைந்த சிற்றாலயமாகும். பின்னாளில் 1925ம் ஆண்டளவில் செங்கற்களால் அமைக்கப்பட்டு வைக்கோலால் வேயப்பட்டது. பின்னர் சுழல் காற்றினால் தேவாலயம் சேதமடைய 1975-1979 ற்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் அருட்தந்தை ஜேம்ஸ் பத்திநாதர் காலத்தில் வீதி ஓரமாக தற்போது இருக்கும் இடத்தில் கற்களால் ஆன தேவாலயம் அமைக்கப்பட்டது. இவ்வாலயம் அமைந்துள்ள ஒரு ஏக்கர் நிலப்பரப்பு திரு.அருளப்பு இராசநாயகம் என்பவரால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இடப்பெயர்வின் பின்னர் ஆலயம் மறு சீரமைக்கப்பட்டு பேரருட்திரு இராயப்பு யோசப் ஆண்டகை அவர்களால் 16.03.1997இல் திறந்து வைக்கப்பட்டது. இக்கோவிலிலுள்ள மரத்தாலான கர்த்தரின் (கல்லறை ஆண்டவர்) திருவுருவம் அருள்ளுன்றீபன் (லெஸ்லி) என்பவரால் வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு வருடமும் தவக்காலத்தின் ஆறாங்கிழமை சிறப்பாக அனுஸ்டிக்கப்படுகின்றது. இக்காலங்களில் பிற இடங்களிலிருந்தும் வழிபாட்டுக்காக மக்கள் கூடுவர்.பின்னாளில் ஆனி 15இல் தேவாலய விழாவாக அறிவிக்கப்பட்டு கொண்டாடப்படுகின்றது.

இன்னொரு காலம் இதுவரை வருமா—

திருக்கிருதயநாதர் தேவாலயம் - வேப்பங்குளம்

இக் கோவில் வரலாறு இவ்வாறு இருக்க வேப்பங்குளத்தில் வாழ்ந்த மார்க்கு அருகில் அருந்த இலுப்பைக்குளம் கிராமத்தைப் புனரமைத்து அங்கு குடியேறினார். இன்று உயர்ந்து நிமிர்ந்து கம்பீரமாகக் காட்சியளிக்கும் புனித அடைக்கல அன்னையின் ஆலயம் அன்று குளத்திற்குக் கீழே உள்ள வயற்பரப்பில் தற்போது திரு அகுஸ்தின் என்பவரின் மாட்டுப்பட்டி உள்ள இடத்தில் மார்க்கரப்பாவால் சின்னங்சிறிய வைக்கோல் குடிலாக தாபிக்கப்பட்டது. மரத்தாலாகிய அன்னையின் திருச்சொரூபம் மார் க் கரப் பாவின் கைகளாலேயே செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அடைக்கல அன்னை தமக்கு அடைக்கலம் தந்து காக்கின்றாள் என்பதில் இம்மக்கள் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை கொண்டுள்ளனர். அன்னையின் அருள் பற்றி ஏராளமான கதைகளையும் கூறுகின்றனர். இனப்படுகொலைகள், சுற்றிவளைப்புகள், கைதுகள் எல்லாம் அயற்கிராமங்களில் இடம்பெற்றிருக்கும்போது இக்கிராமங்களின் உள்ளே இது தொடர்பான அசம்பாவிதங்கள் நடைபெறவில்லை என்பதும், அவ்வாறு கிராமத்தாருக்கு நடந்த ஒரு சில சம்பவங்களும் கிராமத்தின் எல்லைக்கு அப்பாலே தான் நடைபெற்றுள்ளன என்பதும் அன்னையின் பாதுகாப்புக்குள் எதுவும் நிகழ்ந்து விடாது என்பதும் இம்மக்களின் நம்பிக்கையாகும்.

அடைக்கல நாயகி அன்னை தேவாலயம்

1984ம் ஆண்டில் செட்டிகுளம் தொடக்கம் முதலியார் குளம் வரையான பகுதியில் கைது செய்யப்பட்ட 52 பேரும் படுகொலை செய்யப்பட்டனர். அதே காலப்பகுதியில் ஊருக்குள் கைது செய்யப்பட்ட அத்தனை ஆண்களும் பெண்களும் உயிரோடு விடப்பட்டுள்ளனர். கைது செய்யப்பட்டபோதும், இராணுவத்தின் வாகனத்திற்குள் ஏற்றிவைக்கப்பட்ட நிலையிலும் தாம் அன்னையை நினைத்து மாதாவே துணை என்று பாடிக்கொண்டு இருந்ததாக இக்கிராமத்தின் ஆண்கள் கூறுவர்.

கீலீயாரு காலம் கிழவோஸ் வருமா—

ஆலயத்தோடு தொடர்பான பல சம்பவங்களும் இங்கு நிகழ்ந்துள்ளன.

குறை தீர்த்த அன்னை

திருமதி. குமாரத்தி என்பவர் நீண்ட காலமாக பிள்ளைச் செல்வம் கிட்டாமல் மனம் நொந்து போயிருந்தார். அவ்வரத்தைக் கேட்டு அழுது முறையிடுவார். அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் ஆலயத்தில் இருந்து அவர் வெளிவந்து கொண்டிருந்த போது அவரோடு தகராறில் இருந்த பெண்ணொருவர் “மலடி” என்று ஏசி என்ன பிள்ளைவரம் கேட்டு வந்தியா? என்ற போது அவர் மிகவும் மனமுடைந்து அழுது புலம்பி முறையிட்டு “இனி பிள்ளை பிறந்தால் தான் நான் உன்னிடம் வருவேன்” என்று மாதாவிடம் சபதமிட்டுச் சென்ற அந்த மாதத்திலேயே அவர் ஒரு குழந்தைக் கருவைச் சுமக்கத் தொடங்கினார். அந்த நன்றிக்கடனாக தான் பெற்றெடுத்த அந்தப் பெண்குழுந்தைக்கு அடைக்கல நாயகியின் பெயரை ‘அடைக்கலம்’ என்று குட்டி மகிழ்ந்தார். தொடர்ந்து நான்கு பிள்ளைகளையும் பெற்று மகிழ்ந்தார்.

உயிர்காத்த அன்னை

அடைக்கல அன்னையின் பிறந்த தினமான புரட்டாதி 8 பெருவிழாவாக இங்கு கொண்டாடப்படுகின்றது. வைகாசி மாதத்தில் 31ம் திகதி மாதா எலிசபெத்தைச் சந்தித்த விழா கொண்டாடப்படுகின்றது. அவ்வாறான ஒரு வைகாசிப் பெருநாளுக்கு முதல் நாள் இரவு ஒரு அசம்பாவிதம் நிகழ இருந்தது.

கோவில் சங்கிறுத்தமாக நீண்ட காலம் பணியாற்றிய அருட்பிரகாசம் இராயப்பு என்பவர் நீண்ட காலமாக புற்றுநோயுடன் போராடிக்கொண்டு இருந்தார். வாய்ப்புற்று நோய் காரணமாக அவரால் தெளிவாகப் பேச முடியாது, குரல்

கிளீயாரு காஸ் இதுசோல் வருமா

மெதுவாகவே ஒலிக்கும். நோயின் வேதனை அதிகரிக்க தனது உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும் நோக்கில் பெருநாளுக்கு முதல்நாள் இரவு கோவில் கிணற்றில் குதித்து விட்டார்... அதன் பிறகு நிகழ்ந்தது.... ஒருமுறை மூழ்கி மேலே வந்த அவர் மீண்டும் கீழே செல்லவில்லை. அவரின் கால்களின் கீழே கட்டைபோன்று ஏதோ ஒன்று அவரை மூழ்க விடாமல் தடுத்துக் கொண்டு இருந்தது. இதைவிட அதிசயமாக வெளியே கேட்காத அவரின் மெல்லிய குரல் ஒலி கிணற்றிலிருந்து 50 மீற்றர் தூரத்தில் இருந்த வீட்டில் உறங்கிக் கொண்டு இருந்த அவரின் சகோதரரைத் தட்டி எழுப்பியுள்ளது. அவர் வந்து பார்த்து விட்டு மீண்டும் சென்று மாடுகளின் கயிறுகளை அவிழ்த்துக் கொண்டு வந்து அவரைத் தூக்கும் வரை அந்த நோயாளி மனிதன் கிணற்றின் சுவரோடு ஒட்டிக் கொண்டு நின்றிருக்கிறார். மறுநாள் நடக்கவிருந்த அன்னையின் விழாவிற்கு எந்த இடையூறும் ஏற்படவில்லை என்பதோடு கிணற்றுக்குள் தேடிய போது எந்த விதமான கட்டைகளோ, பொருட்களோ இருக்கவில்லை என்பதும் இம்மக்கள் மாதா மீது கொண்ட பக்தியை மேலும் வலுப்படுத்தும் நிகழ்வாகவும் அமைந்தது.

கண்ணீர் குடைக்கும் கரங்கள்

திருமணம் ஆகிய பெண் அவள், தனது துயரங்களைப் பெரிது படுத்தாத அப் பெண்மணியால் திருமணம் ஆகி இரண்டு வருடங்களை நெருங்கிய பின்னும் தனக்கொரு குழந்தை கிடைக்கவில்லையே என்ற துயரத்தைத் தாங்க முடியவில்லை. அந்த ஏக்கம் அவளை வெகுவாகப் பாதித்தது. இவ்வேளையில் 1995ம் ஆண்டு புரட்டாசித் பெருநாள் என்று மக்களால் உணர்வு பூர்வமாக அழைக்கப்படும் அன்னையின் பிறந்த நாள் பெருவிழா அன்று திருச்சுரூப்பவனி இடம்பெற்றது. அப்பவனியின் போது பக்தர்கள் முழந்தாளில் இருக்க அவர்களின் தலைக்கு மேலே சூரபக்கூட்டைத் தூக்கிச் செல்லும் போது அப்பெண்மணியும் அந்த வரிசையில் முழந்தாளில் அமர்ந்து இருந்தாள். அவள் தலைக்கு மேலால் மாதாவின் சூருபம் எடுத்துச் செல்லப்பட்ட

போது அப்பெண்ணின் கண்களில் கண்ணர் வழிந்தது. “மாதாவே அடுத்த புரட்டாதி உன் விழாவிற்கு வரும்போது என்னை ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாக்கும் வரத்தைத் தந்துவிடு” என்று மனமுருக வேண்டினாள். அடுத்த ஆண்டு புரட்டாதித் திருநாளில் அவள் ஒன்பது மாதக் கர்ப்பினியாக விழாவுக்குச் சென்றாள் என்பது உண்மை.

மழை பொழிந்தது

மழை பொய்த்துப்போய் வரண்டு போன ஓர் ஆண்டு, மாதாவின் திருநாள் அன்று சுற்றுப்பிரகாரத்தில் மழைவேண்டி ஊரையும், குளத்தையும் சுற்றி வந்தார்கள். சுற்றுப்பிரகாரம் முடிய கோவிலில் சமைத்த திருநாள் சோற்றையும் கூட உண்ணமுடியாமல் பெருமழை பொழிந்ததாம்

தன் கிருப்பிடம் நாடிவந்தவள்

அன்னையிடம் நம்பிக்கைளோடு கேட்கப்பட்ட எந்த வரமும் கிடைக்காமல் விட்டதில்லை என்பது அன்னையின் பக்தர்களுக்கு நன்கு தெரியும். இக்கிராமத்தின் பாதுகாவலியாக, அடைக்கலம் தருபவளாக எண்ணிக் கொண்டாடுகின்றனர். 1990 ம் ஆண்டு இடப்பெயர்வின் போது தம்முடன் கூடவே அன்னையின் திருச்சொறுபத்தையும் மடுவுக்குக் கொண்டு செல்வதற்கு அவர்கள் விரும்பிய போதும் ஆலயத்திற்குப் பொறுப்பாகவிருந்த குருவானவர் அதற்கு அனுமதிக்கவில்லை. 1994ம் ஆண்டு மீளக் குடியமர்ந்தபோது தேவாலயம் சிதைவடைந்து இருந்தது. மாதா சுருபம் காணப்படவில்லை, இந்நிலையில் 1995ம் ஆண்டு திருவிழா நெருங்கியது. இம்மக்கள் வேறு ஒரு மாதா உருவத்தை வைத்து விழா எடுக்க முயன்றனர். திருவிழாவுக்கு முதல் நாள் மாலை நற்கருணை ஆராதனை இடம்பெற இருந்தது. அன்று காலை முதலியார் குளம் புனித அந்தோனியார் ஆலயத்தின் சங்கிறுந்தமாக இருந்த திரு.மரியநாயகம் என்பவர் இலுப்பைக்குளம் கிராமத்திற்கு வந்தார். தாம் இடப்பெயர்ந்து

கிள்ளியாரு காலம் இதுசோக் வருமா—

சென்று பின்னர் திருப்பவும் முதலியார் குளத்திற்கு வந்த போது தமது ஆலயத்தில் மேலும் பல திருச் சுருபங்கள் இருந்ததாகவும் தற்போது மாதா சுருபம் தொடர்பாக தமது கனவில் வந்து கொண்டு இருப்பதாகவும், தம்மால் அது எது என கண்டு பிடிக்க முடியாதுள்ளது எனவும், உங்கள் கோவில் சுருபம் அங்கு உள்ளதா என வந்து பார்க்கும் படியும் கூறினார். உடனே அவருடன் சென்று பார்த்த போது அங்கு பாதுகாப்பாக இருந்தது அடைக்கல் நாயகி அன்னையே தான். அதை வழிபட்டு வந்த இராணுவ வீரன் ஒருவன் தான் மாற்றலாகிச் சென்ற போது அங்கு கொண்டு வந்து வைத்ததாக அவர் தகவலும் கூறினார்.

தனது விழா ஊரில் நடக்கும் போது, விழா நாயகி தான் இருக்கும் இடத்தை அறிவித்த விதம் அனைவரையும் ஆச்சரியத்திற்கு உள்ளாக்கியது. உடனே ஊருக்குக் கொண்டு வந்தனர். திரும்பி வந்த மாதா மறுநாள் தனது பிறந்த நாளைக் கொண்டாடினாள், அருளாசி பொழிந்தாள்.

இன்று இலங்கையில் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும், பிறநாடுகளிலும் குடியேறியுள்ள இம்மக்களுக்கு ஆண்டுக்கு ஒருமுறை ஊருக்கு வருவதற்கு நாள் குறிக்கும் நிகழ்வாக இக்கோவில் திருவிழா அமைந்துள்ளது. புத்தாடைகளும், பலகாரங்களும், விருந்துகளும், உறவுகளின் வருகையுமாக ஊரே அமர்க்களப்படும்.

ஊர்க்கோவில் திருவிழாவை விட அந்தநாள் தொடக்கம் இன்றுவரை ஆர்வமாகப் பங்குபற்றும் விழாக்களாக பெரியகட்டு அந்தோனியார் கோவில் திருவிழாவும், மடுக்கோவில் திருவிழாவும் அமைந்துள்ளன. அந்நாட்களில் வண்டில் கட்டிக் கொண்டு இவ்விழாக்களுக்குச் சென்று வருவார். பெரிய கட்டுத் திருநாளுக்கு வண்டில் கட்டிச் சென்று மதியம் கல்லாற்றில் இளைப்பாறிச் சமைத்துண்டு மாலையில் சென்று சேர்ந்து விடுவார். இதுவே மடுப்பயணமாக இருந்தால் கல்லாற்றில் மதிய உணவு,

இன்னியாரு காலம் இதுபோல் வருமா—

பெரியகட்டில் இரவு தங்கி மறுநாள் திருப்பதியை அடைவர். நேர்த்திக்கடன்களை நிறைவேற்ற கால்நடையாகவும் கூட பயணத்தை மேற்கொள்வர்.

இன்று கால மாற்றம் தூரித பயணம் என்று ஆகிவிட்ட போதும் கூட அவர்களின் யாத்திரை செய்யும் பழக்கம் மாறாமலேயே இருக்கின்றது.

மிகப்பழைய காலத் தில் வைக் கோல் குடிலாக அமைக்கப்பட்ட தேவாலயம் 1954ம் ஆண்டு அருட்தந்தை பொன்னையா அவர்களின் காலத்தில் தற்போதுள்ள இடத்தில் கற்களால் அமைக்கப்பட்டு ஓடுகளால் கூரை வேயப்பட்டது. இடப்பெயர்வோடு சிதைந்து போன ஆலயம் மீண்டும் 1999ல் பெரிய அளவில் கட்டப்பட்டது.

கோவில் பங்குத் தந்தை என்பவர் இக்கிராமத்தின் தலைவர் போலவே நோக்கப்படுகின்றார். ஆரம்ப காலங்களில் இக்கோவிலுக்கென்று பங்குத் தந்தையர்கள் நியமிக்கப் படவில்லை. போக்குவரத்து வசதிகள் மிக அரிதான காலம், வருடத்தில் ஒருமுறையோ இருமுறையோ வவனியாவிலிருந்து குருவானவர் மாட்டு வண்டியில் வந்து இவர்களின் ஆன்மீகக் கடமைகளை நிறைவேற்றி வைப்பார். எனினும் அவர் வராத மிகுதிக் காலங்களிலும் கூட மக்கள் விசுவாசத்தைத் தவற விடாதவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் திருப்பவிக்குப் பதிலாக திருப்பவித் தியானம் வாசிக்கப்படும். தியானம் வாசிக்கும் பொறுப்பு சங்கிறித்தத்தைச் சேரும். நத்தார் தினத்தின் இரவில் பாலன் பிறப்பு நிகழ்வையும் அவரே நிகழ் த் துவார். இவர் களே பெரும் பாலும் குருவானவருக்காகப் பதில் கடமையாற்றுபவராக இருப்பதால் மக்கள் மத்தியில் நன்மதிப்பையும் பெற்று இருந்தனர்.

கிளையாரு காஸம் இதுசோல் வருமா—

சங்கிற்ததங்களின் பெயர் விபரம்

1. சலமோன்
2. அருட்பிரகாசம் இராயப்பு
3. மார்க்கு(பதில்)
4. கபிரியேல் துரையப்பா(பதில்)
5. யோகன்

பிற்பட்ட காலங்களில் இவ்வாலயம் செட்டிகுளம் புனித அந்தோனியார் தேவாலயப்பங்குடன் இணைக்கப்பட்டது 1999ம் ஆண்டு முதல் இலுப்பைக்குளம் தனிப்பங்காக இயங்கத் தொடங்கியது. அவ்வாலயத்தின் முதல் பங்குத் தந்தையாக அருட்தந்தை அவிதப்பர் விளங்குகிறார்.

பங்குத் தந்தைகளின் பெயர் விபரம்

1. அருட்தந்தை அவிதப்பர்
2. அருட்தந்தை அல்றின்
3. அருட்தந்தை ஜெயபாலன்குருஸ்
4. அருட்தந்தை அருள்நாதன்
5. அருட்தந்தை ஆரோக்கியம்
6. அருட்தந்தை அற்புதராஜா

இக்கிராமத்திலிருந்து கிறையழைத்தல் பெற்ற குறவிகள்

அருட்தந்தை தேவராஜா அருள்ராஜ்

அருட்தந்தை தேவராஜா கரண்ஸ் (அ.ம.தி)

அருட்தந்தை அந்தோனிப்பிள்ளை வசந்தன்(அ.ம.தி)

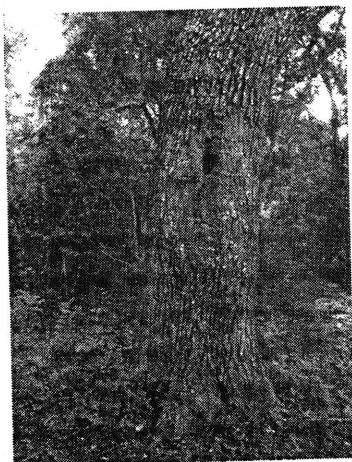
அருட்சுகோதரி ராஜனா (திருக்குடும்ப கண்ணியர் சபை)

முற்பட்ட காலங்களில் காட்டார்ந்த இப்பிரதேசத்தில் 'சம்மனசுக் கவாமி' வந்து திரிந்ததாகக் கூறுவர். குளக்கட்டை அண்மித்துக் காணப்படும் ஒரு பாலை மரத்தைச் சிலுவை

கிளீயாரு காஸ் திதுபோஸ் வருஷா—

மரம் என்று குறிப்பிடுவர். இம்மரத்தின் பொந்தில் வெள்ளியாலான சிலுவையொன்று சம்மனசுச் சுவாமியால் வைக்கப்பட்டதாகவும், பிற்பட்ட காலங்களில் அச்சிலுவையை அயற்பிரதேசத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எடுத்து உருக்கி அதைத் தன் மனைவிக்கு கொண்டைப்பின் செய்ததாகவும், அவர் குடும்பம் பல்வேறு துன்பங்களுக்கு ஆளாகி குடும்பத்தவரை இழந்து இறுதியில் அந்த நபர் பரிகாரம் செய்ததாகவும் இவ்வுர்ப் பெரியவர்கள் கூறுவார்.

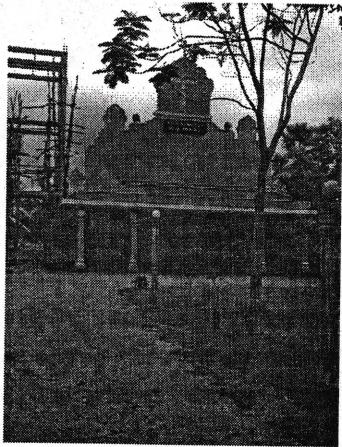
இப்போது அவ்விடத்தில் மரத்தாலான சிலுவை வைக்கப்பட்டுள்ளது. இலுப்பைக்குளத்திற்கும் வேப்பங் குளத்திற்கும் இடைப்பட்ட பாதையோரத்தில் இருக்கும் ஆயில் மரத்தின் பொந்தில் சிலுவை வைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்விடம் சிலுவையடி (குருசடி வீதி) என்றே அழைக்கப்படுகின்றது. இது தவிர தூட்டுவாகை வயல் வெளியில் உள்ள பாலைமரப் பொந்திலும் சிலுவை வைக்கப்பட்டுள்ள மைக்கான் அடையாளம் உள்ளது. வயல் வெளியின் பாதுகாப்பாக இது கருதப்படுகின்றது.

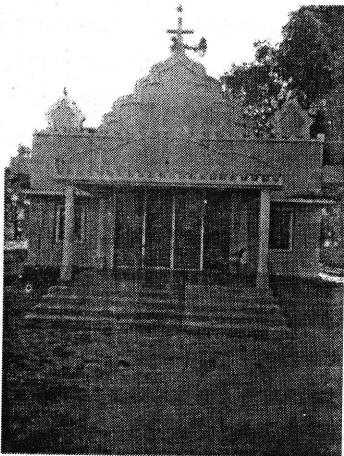
குடும்பாலை

இலுப்பைக்குளம்
அடைக்கல நாயகி அன்னை

கிழுப்பைக்குளம்
அடைக்கல அன்னை
தேவாலயம்

வேப்பங்குளம்
திருக்குறுதயநாதர்
தேவாலயம்

பறப்பாங்கண்டல்
தேவாலயத்திலுள்ள
சீந்தாத்திரை மாதா

வாழ்க்கையும் வாழ்வாதாரமும்

அன்று தொடக்கம் இன்று வரை இக்கிராமங்கள் இரண்டினதும் வாழ்வாதாரமாக இருப்பது விவசாயத் தொழில் மாத்திரமே. வேப்பங்குளம், இலுப்பைக்குளம், தூட்டுவாகை, ஓட்டைச் சாளம்பன், குணுவாய், குடும்பி அட்பன் குளம், மணியர் குளம் போன்ற குளங்களை ஆதாரமாகக் கொண்ட வயல்நிலங்களே இவர்களின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றன. மாங்குளத்தில் இருந்த வயல் நிலங்களையும் கடைத்தெருவில் இருந்த காணிகளையும் அவ்வூர் மக்களுக்கே பிற்பட்ட காலங்களில் விற்று விட்டனர்.

முன்னைய காலங்களில் கூட்டுச் சமூகமாக வாழ்வதற்கும், உறவைப் பேணுவதற்கும் உரிய களமாக விவசாயம் இருந்திருக்கின்றது. ஒரு சிலரிடம் மாத்திரமே உழவு மாடுகள் இருந்தன. ஒருவருடைய வயலை உழுது மறுத்து பலகையடிக்க அனைவரும் உதவினர். அடுத்த கற்று மற்றவருக்கு, அடுத்த கற்று இன்னொருவருக்கு என்ற அவர்களின் உதவிகள் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன. காலபோகம் சிறுபோகம் ஆகிய இரண்டு காலங்களிலும் புழுதி விதைப்பு, சேற்று விதைப்பு என்ற விதைப்பு முறைகளும், புழுதி விதைப்பில் காய்ச்சல் புழுதி, ஈர்ப்புமுதி என்ற வகைளிலும் விதைப்பை மேற்கொண்டனர். விதை நெல்லைத் தயார் செய்வதென்பது முக்கியமானதாக இருக்கிறது. சேற்று விதைப்பில் நெல்லை இரவு முழுவதும் நீரில் ஊற்றைவத்து மறுநாள் நீரை வடியவிட்டு (நீர் வடிவு), சோம்பு (முளை அரும்பும் பருவம்) சொரிமுறை (நெல் குமைந்து போகாமல் இருப்பதற்கான செயற்பாடு), அடிப்பு முறை (பலகையடித்தல்) என்ற ஒழுங்கு முறையில் விதைப்பை மேற்கொள்வர்.

பயிர் வளரும் பருவங்களில் குருவி, பன்றி, யானைக் காவல்களுக்காக வயல்களின் நடுவே குடில்களை அமைத்து காவல் கிடப்பர். பயிர்களுக்கு நோய்கண்ட போது மருந்தாக

இல்லையாரு காலம் இதுபோல் வருமா—

கோவில் மருந்தைத் தெளிப்பர். விளைந்த நெல்லை அறுவடை செய்வதும் பாதுகாப்பதும் அவர்களின் வாழ்க்கையாகவே இருக்கும்.

ஆண்களும் பெண்களுமாகச் சேர்ந்து அரிவு வெட்டுவர், ஒவ்வொரு கைப்பிடி அளவான நெற்கதிர்கள் உப்பட்டி எனப்படும். பல உப்பட்டிகளைக் கூட்டி ஒன்றாக்கி மாவக் கையாகவும் பல மாவக்கைகளை ஒன்றாக்கி வயல்மூட்டு வரம்புகளில் கட்டைக்கந்துகளாக அடுக்குவர். கட்டைக் கந்துகளை ஒன்றாக்கி தெரிவு செய்யப்பட்ட இடத்தில்(களம்) பெரிய சூடுகளாக வைத்து உரிய காலம் வரும் வரை காவல் காப்பர். காற்றுக் காலம் தொடங்கியதும் ஏருமைகளைக் கொண்டு கதிரடித்து(சூடுமிதித்தல்) வேலக்காரன் கம்பு(வளைந்த தடி), கட்டுமாறு(பன்னைக் குழைகளாலான விளக்குமாறு)கைகளாலும் துப்பரவு செய்து வைக்கோலை வேறாக்கி, மூன்று தடிகளால் முக்காலி செய்து, அதன் மேல்ஏறி நின்று சூல்லங்களால்(சளகு) நெல்லையளிக் காற்றில் தூற்றுவார்கள்.

இவ்வாறு சேகரித்த நெல்லை வீடுகளின் உள்ளே பட்டறையும், வீட்டிற்கு வெளியே கொம்பறையும் அமைத்து அவற்றுள் களஞ்சியப்படுத்துவர். கொம்பறை பட்டறை என்பது கம்புகளையும் வைக்கோலையும் கொண்டு வட்டமாக அமைக்கப்பட்ட ஒரு பெரிய தொட்டிபோல பெரும்பாலும் அறையின் முழு இடத்தையும் பிடித்திருக்கும் அமைப்பாகும். இதற்குள் உறையும் நெல்மணிகள் இம்மக்களின் வாழ்வின் ஆதாரங்களாகும். கையில் பணமில்லாத பொழுது நெல்லை கடகங்களிலும், பணையோலைகளில் இழைக்கப்பட்ட உமல் பைகளிலும் அள்ளிக் கொண்டுபோய் கடையில் கொடுத்து விட்டுப் பொருட்கள் வாங்குவர். இது போலவே வீட்டிற்கு வெளியே குரக்கன் கொட்டுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். நெல்லை குரக்கனும் பிரதான உணவாக அமைந்திருக்கும்.

மேட்டுப்பயிர்ச் செய்கையாக காடுகளை வெட்டி

இல்லையானு காஸம் இதுபோல் வருமா—

(சேனைப்பயிர்ச் செய்கை) காலபோகத்தில் குரக்கன், உழுந்து, பயறு, கெளப்பி, சோளம், சாமை, தினை, கடுகு, அசமதாகம் போன்றவற்றை விளைவிப்பர். சிறுபோகத்தில் பெரும்பாலும் எள்ளள விளைவிப்பர்.

இன்று விவசாயத்தில் வேலைக் காரன் கம்பும் தேவையில்லை. காத்திருந்து தூற்றும் வழக்கமும் இல்லை. மாதக்கணக்கில் செய்த வேலையை இயந்திரங்கள் சில மணித்துளிகளில் செய்து முடித்து விடுகின்றன. அன்று அரிவு வெட்டு முடிந்த பின் ஏழைகள் எஞ்சிய கதிர்களைப் பொறுக்கி தமக்கு உணவாக்குவார். இன்று அவ்வாய்ப்பை இயந்திரங்கள் கொடுப்பதில்லை. “அரிவு வெட்டப் போறேன் பெண்ணே அரிவாளைக் கொண்டா..” என்று பரிட்சைக்காக மட்டுமே சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகின்றது.

பெரும்பாலும் இயற்கையோடு ஒட்டிய உணவுப்பழக்கம், உடலுழைப்பு என்பன இம்மக்களை உறுதியானவர்களாக ஆக்கியிருந்தது. அரிசியைப் புழுங்கலாக்கி உண்ணும் பழக்கம் இன்றுவரை இம்மக்களுக்குக் கிடையாது. அந்த நாட்களில் நெல்குற்றும் ஆலைகள் இருந்ததில்லை, வீட்டு மாலில் (விறாந்தை) சிறிய குழி அமைப்பில் மெழுகப்பட்ட தரையில் நெல்லைக் கொட்டி கால்களால் கூட்டிக் கூட்டி உலக்கையால் குற்றுவார்கள். இரண்டு மூன்று பேர் சேர்ந்தும் கைகளை மாற்றி மாற்றி வீசி நெல் குற்றும் ஒழுங்கும், அழுகும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருக்கும். ஏதாவது விசேட தினங்களில் அப்படியே ஒருமுடை நெல்லையும் கவிழ்த்துக் கொட்டி ஏழேட்டுப் பேர் வளைத்து நின்று குற்றுவார்களாம். குரக்கனை திருக்கைகளில் அரைத்து மாவாக்குவார்.

இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவுகளை அந்தந்த காலத்திற்கு ஏற்ப தவறாமல் எடுத்துக் கொள்வார். குளங்களில் வளரும் ஒலுப்புவின் விதைகளைச் சேகரித்துக் காயவைத்து இடித்து மாவாக்கி அதிலிருந்து ஒலுப்பிட்டு தயாரித்து உண்பார்.

திர்வீயாரு காலம் இதுவோல் வருமா—

பாலைப்பழம், வீரரப்பழம், உலுவிந்தம் பழக் காலங்களில் அப்பழங்களிலிருந்து பாணி காய்ச்சி வீரப்பழப் பாணி, பாலைப்பழப் பாணி, உலுவிந்தப்பழப்பாணி என்று அதனைச் சுவைத்து உண்பர். விளாங்காய் ஈச்சங்காய் துவையல்களும் பல்வேறு காட்டுப் பழங்களான உலுவிந்தம், சூரை, கரம்பை, கருணைப் பழங்களின் சுவைகளும் அக்கால மக்களுக்கு அத்துப்படி.

காடுகளில் தேன் சேகரிப்பதும் விற்கு சேகரிப்பதும், மான் மரை, பன்றி, உடும்பு வகைகளை உணவுக்காக வேட்டையாடுவதும் சாதாரண நிகழ்வுகள். காட்டு விலங்குகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாப்பதற்காக அரசாங்க அனுமதியுடன் பலர் துப்பாக்கிகளையும் வைத்திருந்தனர். வேட்டையாடியவற்றைப் பகிர்ந்தனர் மிகுதியை நெருப்பில் வாட்டி வற்றலாக்கினர்.

காடுகளில் தேன் எடுக்கும் விடயத்தில் சில பழக்கங்கள் இருந்தன. ஒருவர் பார்த்து வைத்த தேன் கூட்டை இன்னொருவர் அபகரித்துக் கொள்ள மாட்டார். ஒவ்வொரு வருடமும் அவ்விடத்தில் உருவாகும் தேன் அது மரப்பொந்தாகவும் இருக்கலாம் முதலில் அதைக் கண்டு தேன் எடுத்தவரே தொடர்ந்து வரும் காலங்களிலும் அதில் தேன் எடுக்க உரியவராகின்றார். அதில் மற்றவர்கள் கைபோடாத பண்பாடு இருந்து வந்திருக்கிறது.

குளங்களில் கரப்புக் குத்தியும், தூண்டில் போட்டும் விரால் பனையேறி, கெளித்தி, சுங்கன், பெட்டியன், யப்பான், உழுவை, குறத்தை என்றெல்லாம் பெயர் சொல்லும் மீன்களையும், சேலைத்துணியைக் கொண்டு சிறு மீன்களான கச்சல், அயிரை போன்றவற்றையும் பிடித்துக் கொள்வர். உப்பும் மஞ்சளும் இட்டு நன்றாக அலசிக் கழுவி காட்டுக் கொச்சியும், தேங்காய்ப்பாலும், புளியும் விட்டு தீய்க்கப்பட்ட கச்சல் மீன் தீயல் கறியின் சுவைக்கு ஈடு இணை இல்லை. குளத்து மீனைக் கீறி இறைச்சி வாட்டுவது போல நெருப்பில் வாட்டிச் சேமிப்பர். வாட்டப்பட்ட மீனின் சுவை உடன் மீனைவிட பல மடங்காக இருக்கும்.

வினாயாரு காஸம் இதுபோல் வருமா—
 ஊரில் பலரிடம் மாடுகள் இருந்திருக்கின்றன. கறக்கின்ற பால் கட்டித்தயிராகவும், நெய்யாகவும் உருமாறி உணவாகியுள்ளன. அந்நாட்களில் எல்லா வீடுகளுமே வைக்கோல் சாரையாகவும், களிமன் கவரினாலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு அறை, அகன்ற மால்(விறாந்தை) சில வசதியானவர்களிடம் இரு அறைகள் கொண்ட பதிந்த வீடுகளாக இவை காணப்பட்டுள்ளன. சாணமும், புற்று மண்ணும் கலந்து மெழுகப்பட்ட சுத்தமான தரையும் அவற்றைத் தூய்மைப்படுத்த ஈச்சம் கொப்புகளை(ஒலை) வெட்டிக் கிழித்து பதமாகக் காயவைத்து கட்டப்பட்ட கூட்டுமாறும், வெளிமுற்றத்தைத் துப்பரவு பண்ண பன்னைக் கொப்புகளால் அமைக்கப்பட்ட விளக்குமாறும் இயற்கைப் பொருட்களின் பயன்பாட்டிற்கு சாட்சிகளாக இருந்தன.

இந்த இயற்கையோடு ஒட்டிய வாழ்க்கை இன்றைய இலுப்பைக்குளம் வேப்பங்குளம் கிராமங்களில் அருகிவந்து விட்டன. வண்டிலும், கலப்பையும், திருக்கையும் இன்றைய தலைமுறையினருக்குத் தெரியாமலேயே போய்க்கொண்டு இருக்கின்றன.

காட்டில் கிடைத்த உணவு வகைகள்

பழங்கள்	: பனிச்சை, கரம்பை, பாலை, வீரை, சூரை, நோச்சி, மிளகுதக்காளி, உண்ணிச் செடி, வேப்பம் பழம், நாவல் பழம், பனம்பழம்
கிழங்கு	: மரவள்ளி, அல்லை, கொட்டி, பனங்கிழங்கு, தாழும், தாமரை
முட்டை	: சிறுகை, மயில், ஆமை, உடும்பு
மீன்வகை	: வாளை, மண்டிறான், குறவி, பெட்டியன், கணையன், யறுமன், ஒலவாளாங் கெழுத்தி, நரிக்கெழுத்தி, மயறி,

திலீயாரு காஸ் திதுபோஸ் வருமா—

இறைச்சி வகை : உடும்பு, முயல், மான், பன்றி, உக்குளான், பலுட்டை, மரை, முள்ளம்பன்றி, அளுங்கு, காட்டுக்கோழி

கீரை வகை : பொன்னாங்கண்ணி, வள்ளல், முருங்கை, முள்ளி, தொய், தடிச்சல், மூக்கிறைச்சி, தேங்காய்ப்பு, கனாந்தி, யிளகு தக்காளி, கொவ்வை, பனங்கீரை, பூசணிக்கீரை, நாயுருவி, மரவள்ளி, சண்ணாம்பு, அசமதாகம், கறிவேப்பிலை, முடக்கொத்தான்

உணவான சிறு

பறவைகள் : சிறகை, நீர்க்காகம், மணல்வரி, கொக்கு, நத்தைக் கொத்தி, இருவிச்சி, பனைமோறன், கொண்டைக்கிளாறு, புறா, பூக்குத்தி

குருத்து வகை : சுச்சங்குருத்து, பனங்குருத்து

விதைகள் : தாமரை, ஒலு

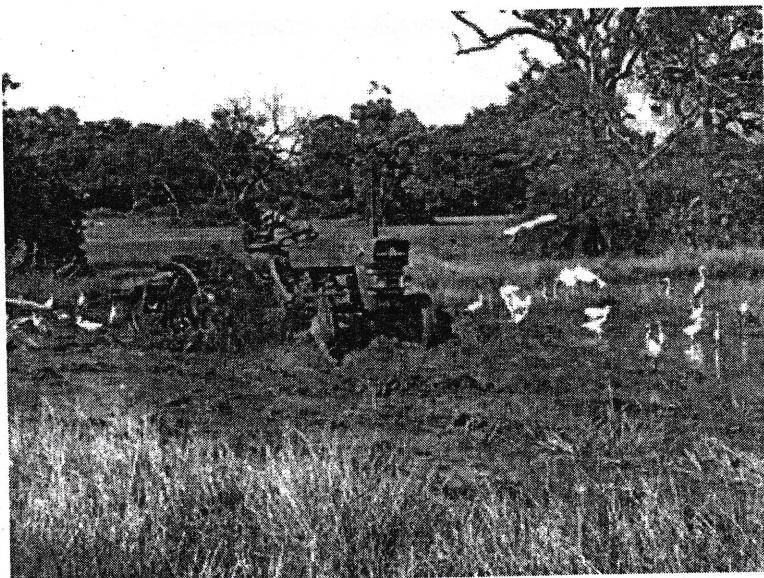
கிண்று குளங்களை அண்மித்து பயிர் செய்யப்படும் நிலங்கள்

குளங்கள்	ஏக்கார்
துட்டுவாகை	- 140
இலுப்பைக்குளம்	- 45
ஒட்டைச்சாளம்பன்	- 60
வேப்பங்குளம்	- 110
குடும்பிஅடப்பன்குளம்	- 80
குணுவாய்	- 60
சின்னக்குளம்	- 60
மணியர் குளம்	- 35

வினாயரு காலம் தீவ்ராஸ் வருமா—
இலுப்பைக்குளத்தின் வரப்பிரசாதம் நறவிலி ஷுபு

வவுனியா தெற்கு சிங்களப் பிரதேச செயலகப் பிரிவுக்குட்பட்ட மருதமடுக் குளத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கும் நறுவிலி ஆறு என்றழைக்கப்படும் சிற்றாறானது இலுப்பைக்குளம் கிராமத்தை ஊடறுத்துச் சென்று முகத்தான் குளம் ஊடாக கல்லாற்றில் கலந்து பேராற்றில் சங்கமிக்கின்றது.

1948இல் இவ்வாற்றை இலுப்பைக்குளத்தின் கிழக்குத் திசையில் வேப்பங்குளத்தின் வயல் களுக்கண்மையில் அணையிடப்பட்டு (கலிங்கி) இலுப்பைக்குளம், தூட்டுவாகை, முதலியார்குளம் போன்ற குளங்களுக்கு நீரை வழங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. இதனால் 4 ஏக்கராக ஆரம்பத்தில் இருந்த வயற்பரப்பு 45 ஏக்கர் வரையிலும் விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இது போன்றே முகத்தான்குளமும் இவ்வாற்று நீரை தன்னகத்தே கொள்கின்றது.

வாழ்வாதாரத்தொழிலான வீவாயத்தின்
ஆரம்பம்பான ஷுபு

கல்வி

குழலும் சந்தர்ப்பமும் கல்வியில் செல்வாக்குச் செலுத்தும் என்பதற்கு இக்கிராமம் தக்கடோரு சான்றாகத் திகழ்கின்றது. ஆரம்பத்தில் கற்றவர்களாக இங்கு வந்து குடியேறியவர்கள் மரபுவழிப் புலமையாளர்களாகவும், கல்விச் சிந்தனைகள் கொண்டவர்களாக இருந்திருந்தும் அவர்கள் குடியேறிய பிரதேசத்தின் வசதியீனங்கள் காரணமாக தமது பரம்பரைப் புலமையைத் தவிர மேலதிக கல்வியை தமது சந்ததியினருக்கு வழங்க முடியாமல் போயிற்று. இம்மக்களுக்கென்று ஒரு பாடசாலை இருந்திருக்கவில்லை. இவர்களின் குழந்தைகள் மிக நீண்ட காலமாகவே பாடசாலை வாசனையற்றவர்களாகவே இருந்துள்ளனர். புலவர் பரம்பரை அருகிப் போவதற்கு இதுவே முதற்காரணியாக இருந்திருக்கின்றது. கிராமத்தை விட்டு வெளியேறியவர்கள் மாத்திரம் தமது குடும்ப வசதிற்கு ஏற்ப சொற்ப கல்வியைப் பெற்றுள்ளனர். இவர்களுள் முதன் முதலாக மன்னார் சென்று கல்வி கற்றவர் வன்னியூர் கவிராயர் அவர்களே, அவரின் சகோதரியின் மகளான பேபி என்பவர் திருக்கோணமலை கன்னியா மடத்தில் தங்கவைக்கப்பட்டு ஆரம்பக்கல்வியைப் பெற்றார்.

முதன் முதலாக 1954ம் ஆண்டு அடைக்கல நாயகி அன்னை தேவாலயம் அருட்தந்தை பொன்னையா அவர்களால் கற்களால் கட்டப்பட்ட போதுதான் தேவாலயத்தை அண்டி சின்னஞ்சிறிய பாடசாலை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலையின் முதல் ஆசிரியராக 'சோல்' என்பவர் அமர்த்தப்பட்டு அவருக்குரிய ஊதியத்தையும் அருட்தந்தை அவர்களே கொடுத்து வந்தார். இதுவே இவ்வுரின் முதல் கல்வி முயற்சியாகவும் இருக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் நான்கைந்து பேர் வரையானவர்கள் தான் பாடசாலைக்குச் சென்றுள்ளனர்.

தங்கராசா, செல்வரத்தினம், செபஸ்தியாம்பிள்ளை, அற்புதம், மலர், சந்தானம்மா இராசாத்தி, இராசதுரை..... போன்றவர்கள் தான் முதல் மாணவர்களாக இருந்துள்ளனர்.

இல்லையான காலம் இதுசோல் வருமா—

எழுத்து, கணக்கு, பூகோளம் இவற்றோடு சிறிதளவு ஆங்கிலமும் கற்பிக்கப்பட்டுள்ளது. மலர்மதி என்று பெயர் குறிப்பிடப்படும் ஆசிரியை தான் இப்பிள்ளைகளுக்கு சமயக்கல்வி தொடர்பான அறிவையூட்டியுள்ளார். செபங்கள் பிரார்த்தனைகள், போன்றவற்றைக் கற்பித்து மனப்பாடம் செய்ய வைத்தவர் என்று அவர் மாணவர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அந்நாட்களில் ஆரம்பக் கல்வியில் எழுத்துக்களை, மண்ணைப்பரவிச் சமன் செய்து அதில் விரல் தேயத் தேய எழுதிப்பழகினர். பின்னர் எழுதுவதற்கு சிலேற்றைப் பயன்படுத்தினர். பாடசாலையில் சிலேட்டில் எழுதியவை அழிக் கப்பட்டு விடுவதால் படித்தவற்றை மீண்டும் நினைவுபடுத்திப் பார்க்க வாய்ப்புகளும் இருக்கவில்லை.

கிராமப்புறப்பாடசாலைகளில் பொதுவாக இடம்பெறும் கல்வியில் அசமந்தப் போக்கு காலம் காலமாக இங்கும் தொடர்ந்து வந்துள்ளது. ஆசிரியர்களும் சரி, மாணவர்களும் சரி பெயரளவிற்குப் படிப்பித்தார்கள், ஏதோ படிக்கிறோம் என்று படித்தார்கள். கல்வி நாட்டமுள்ள பெற்றோர்களின் பிள்ளைகளைத் தவிர ஏனைய பெரும்பாலான பிள்ளைகள் பொருளாதாரத் திற்கு உதவியாக வயல் களிலும், தோட்டங்களிலும், காடுகளிலும் திரிந்துள்ளனர்.

இயற்கை அவர்களுக்குப் பல பாடங்களைக் கற்றுக் கொடுத்தது. மரகளில் ஏறுவது, குளங்களில் நீந்துவது, இலக்குத் தப்பாமல் குறிபார்த்து அடிப்பது என்பதெல்லாம் அவர்கள் விருப்பத்தோடு செயற்பட்டு தேர்ச்சியடைந்த திறன்களாகும்.

நெல்விளைந்து வீட்டிற்கு வரும் காலம் வரை வீடுகளில் வறுமை தலைவிரித்தாடியது. இக்காலங்களில் பெரும்பாலும் இரவில் மட்டுமே சமைத்துவன்னும் ஒருநேரச்சாப்பாடு தான் அவர்களுக்கான உணவாக இருந்தது. இரவு ஏதாவது மிஞ்சினால் அது காலை உணவாகும். அதன் பிறகு

கிளியாரு காஸ் இதுபோல் வருமா—

பகல்முழுவதும் வயல், காடு என்று புறப்பட்டு விடுவார்கள். பள்ளிக்கூடம் செல்லாத சிறுவர்கள் அருகில் இருக்கும் காடுகள் கரம்பைகளில் எல்லாம் உணவுத் தேடல்களுக்கான பயணத்தைத் தொடங்கி விடுவர். இவ்வாறான சுய கற்றல்கள் தான் அவர்களை வலுவானவர்களாகவும், காட்டை நன்கு அறிந்தவர்களாகவும், தாம் வாழும் சூழலைப் பற்றிய அறிவு கொண்டவர்களாகவும் ஆக்கியது. மரத்தில் ஏறி விளாங்காய் பறிக்கவும், சுருக்கு வைத்து, ஓட்டு வைத்து குருவி பிடிக்கவும் கற்றுக் கொண்டதும் இப்படித்தான். நீண்ட குச்சிகளில் கள்ளிப்பாலைக் காய்ச்சி இறுகவைத்து றப்பராக்கி அதனைக் கம்புகளில் சுற்றி குருவிகள் அதிகம் வரும் நீர்நிலைகளில் நட்டு வைத்து விடுவர். கம்புகளில் வந்தமர்ந்த குருவிகள் மீண்டும் ஏழுழியாமல் ஓட்டிக் கொள்ளும் அக்குருவிகள் இவர்களுக்கு சுட்டுச் சாப்பிடவும் பொரித்து உண்பதற்கும் உகந்த சுவையான உணவுகளாகின. இவர்களின் கல்வியும் விளையாட்டுகளும் இவைகளாகவே இருந்தன.

பிற்பட்ட காலங்களில் முதலியார் குளம், நேரியகுளம் பாடசாலைகளுக்கு ஒருசில பிள்ளைகள் கால்நடையாகவே நடந்து சென்றுள்ளனர். 70ம் ஆண்டு காலப்பகுதிகளில் இன்னும் சிலர் நேரியகுளம் மதவாச்சி வீதிவரை நடந்து சென்று அங்கிருந்து பேருந்தில் ஏறி செட்டிகுளம் வரை சென்று படித்துள்ளனர். அவர்களுள் வன்னியூர் கவிராயரின் பிள்ளைகளும் அடங்குவர் சத்தியநாதன் செட்டிகுளம் பாடசாலையிலும், தயாளன் யாழ்ப்பாணத்திலும் படிக்கவைக்கப் பட்டுள்ளனர். இவர்கள் கிடைத்த வாய்ப்பை முழுமையாகப் பயன்படுத்தவில்லை. மற்றும் அசோகன், செபாம், தவம் ஆகியோர் யாழ்ப்பாணத்திலும் சாந்தப்பு, விஜயரட்னம் என்பவர்கள் மன்னாரிலும் கல்விகற்கச் சென்றுள்ளார். இவர்களும் கல்வியைப் பூரணப்படுத்தவில்லை.

இது இவ்வாறு இருக்க கிராமப் பாடசாலையில் வழங்கப்படும் கல்வி பற்றிய திருப்தியடையாமல் தமது பிள்ளைகளை வேறு இடங்களில் படிக்க வைத்த பெற்றோரில்

கிள்ளீரு காலம் கிழவோஸ் வருமா—

அருட்பிரகாசம் இராயப்பு என்பவரும் அடங்குகின்றார். பாடசாலையில் ஆசிரியர் கற்பிக்காமல் உறங்கினார் என்பதற்காக அவருடன் முரண்பட்டுக்கொண்டு தனது மகன் அன்றாளி குருசை மன்னார் புனித சுவேரியார் ஆண்கள் கல்லூரியில் 1976ம் ஆண்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். இம்மாணவனே 1993 இல் இவ்வுரின் முதலாவது பட்டதாரியாக விளங்குகிறார்.

இக்கால கட்டங்களில் கீறிஸ்து ராஜா, யேசுதாஸ், திரிலோகராஜா, பூலோகராஜா, மதலேனம்மா, நீதிராஜா போன்றவர்கள் க.பொத.சாதாரணதரம் வரை கற்றுள்ளனர். சீதாலட்சுமி உயர்தரம் வரையிலும் கற்றுள்ளார். பூலோகராஜா என்பவர் சுயமுயற்சியில் தனியார் கல்வி மூலம் கலைமாணி பட்டம் பெற்றனர்.

இயற்கையாகவே அறிவு நிறைந்த இக்கிராமத்தவர்கள் கல்வி வாய்ப்பும், வசதியும் இன்மையால் அறிவைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தவறினர். ஊரைவிட்டு வெளியே படிக்கச் சென்ற மாணவர்கள் அறிவில் துலங்கினர். பலர் உயர்தரம் வரை கற்றுத் தேறினர். 1990 களின் பின் இடப்பெயர்வோடு இந்தியாவுக்குச் சென்றவர்களின் பிள்ளைகள் அங்கு படித்து பட்டதாரி களாகியுள்ளனர். பின்வந்த காலங்களில் கல்வி கற்பதற்கான வசதிகளின் நிமித்தம் ஏராளமான பிள்ளைகள் உயர்தரம் வரையிலும், அதற்கப்பால் பல்கலைக்கழகம் வரையும் சென்றனர்.

நீண்ட காலங்களுக்குப்பின் ஊரிலேயே இருந்து வவுனியாவில் படித்த ஜெ.ச.ஜாத்.தா இரண்டாவது பட்டதாரியாகவும் (2008), பா.அன்றனிற்றா, ச.கிஷாளினி, அநிரோசா என்போர் முறையே பல்கலைக்கழக, சித்த மருத்துவ, கல்வியியற் கல்லூரி மாணவிகளாகவும் படித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இன்று மன்னார், யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, செட்டிகுளம், மாங்குளம் போன்ற இடங்களை நோக்கிய இம்மக்களின் கல்விப்பயணம் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது.

இன்சியரை காஸம் இதுபோக் வருமா—

இது எதிர்காலத்தில் உயர்தரம் மிக்க கல்விச் சமூகத்தை மீண்டும் தோற்றுவிக்கும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இன்ருக்குப் பெருமை கிவர்களால்..

- * அ.அன்றனி குருஸ் BA Hons 1993,MBA (Reading)
- * நெலோமி அன்றனி/குருஸ் BA,Dip in Edu, MATE, MPhil (Reading)
- * தி.பூலோகராசா BA,
- * ஹெலன் டிலுாஜா MSc (இந்தியா)
- * ச.மெருருஜனா BSc (இந்தியா)
- * யாக்கோப்பு டிமல்(Bsc,Mscஇந்தியா)
- * யாக்கோப்பு டினேஸ் (பொறியியலாளர்,இந்தியா)
- * K.அன்றனி சுகிர்தன் Dip. in Tec
- * A.டென்சியா BA (Hons)
- * ஜெ.சுஜாத்தா (2008கலைப்பட்டதாரி)
- * பா.அன்றனிற்றா (பல்கலைக்கழக மாணவி)
- * ச.கிஷாளினி (சித்த மருத்துவபீட மாணவி)
- * அ.நிரோசா (கல்வியியற்கல்லூரி மாணவி)

புரிது அடைக்கல் அன்னை வித்தியாலயம்

இன்று இப்பாடசாலையே பல வறிய மக்களின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகத் திகழ்கின்றது. அன்று பழைய பாடசாலை ஆலய வளவிற்குள் 1954ம் ஆண்டு அருட்தந்தை பொன்னையா அவர்களால் அமைக்கப்பட்டது. இப்பாடசாலை 1955ம் ஆண்டு திரு.க.கந்தசாமி அவர்களின் காலத்தில் அரசாங்கப் பாடசாலையாக ஆக்கப்பட்டது பின்னர் 1980ம் ஆண்டு அதிபர் திரு.க.சி.கந்ததூயா அவர்களின் காலத்தில் மாடுகளை அடைக்கும் பொதுப்பட்டியாக இருந்த தற்போதைய இடத்தில் சிறிய பாடசாலை அமைக்கப்பட்டது. 1985, 1990ம் ஆண்டுகளில் ஏற்பட்ட இடப்பெயர்வுகளால் பாடசாலை இயங்கமுடியாமல் போனாலும் தாம் இருந்த இடங்களிலேயே மரநிழல்களில் கல்வி நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டனர். குறிப்பாக 1990ம் ஆண்டில் மடுத்தேவாலய மரநிழல்களே இப்பாடசாலைக்குத் தஞ்சம் கொடுத்தன. நான்கு வருடங்களுக்குப் பின்னர் ஊர் திரும்பிய

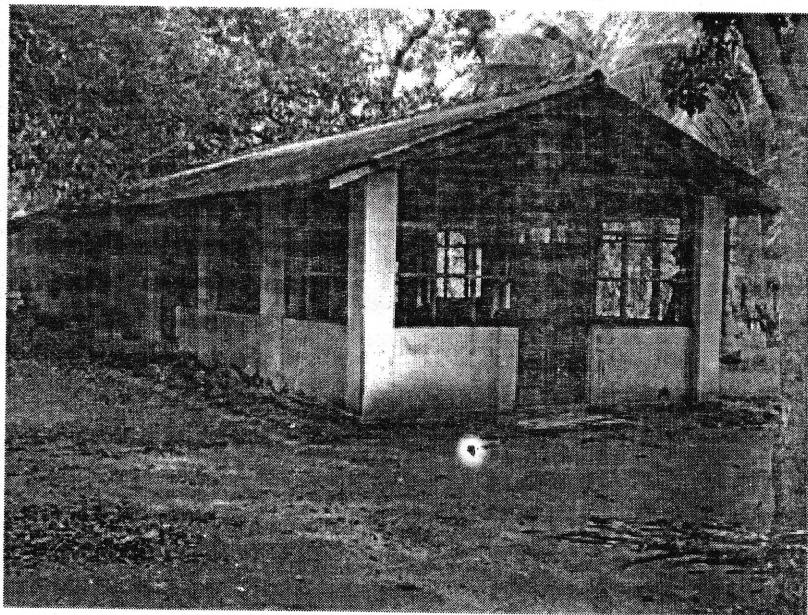
கிளியாரு காலம் கீழ்ப்பாஸ் வருமா—
மக்கள் மீண்டும் தமது ஊர்ப்பாடசாலையில் தம் பிள்ளைகளுக்கு
கல்வியூட்டும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர்

ஆரம்பத்தில் தரம் 5 வரை இருந்த பாடசாலை,
படிப்படியாக தரம் 6, 8, 9, 10 என்று தரமுயர்த்தப்பட்டு தற்போது
க.பொ.த.சாதாரண தரம் வரை உயர்ந்துள்ளது. கடந்த வருடம்
(2014) முதல் தடவையாக 8 மாணவர்கள் பர்ட்சை எழுதினர்.
அவர்களில் 4 மாணவர்கள் க.பொ.த.உயர்தரம் கற்கத் தகுதி
பெற்றனர். இப்பாடசாலைக்கான மனித, பெள்தீக வளங்களை
அதிகரிக்கும் போது குறிப்பிடத்தக்க உயர்வுகளை இப்
பாடசாலையில் எதிர்பார்க்க முடியும்.

அதிபர் விபரம் 1954 - 2015

1. 1954 - திரு. V.S. அந்தோனிப்பிள்ளை
2. 1955 - திரு. K.கந்தசாமி
3. 1958 - திரு. B. சந்தியாப்பிள்ளை
4. 1960 - திரு. N. சூசையப்பு மொறிஸ்
5. 1965 - திரு. R. இம்மானுவேல் ஜோசப்
6. 1966 - திரு. V. சின்னத்துரை
7. 1968 - திரு. E. ஞானகுருயர்
8. 1970 - திரு. K. வேலுப்பிள்ளை
9. 1972 -
10. 1975 - திரு. J.P. குறுாஸ்
11. 1977 - திரு. M. செல்வராசா
12. 1979 - திரு. S. கந்தையா
13. 1986 - திருமதி. திரேசா யோகநாதன்
14. 1987 - திரு. T. கதீர்காமநாதன்
15. 1988 - செல்வி. K. யோகராணி
16. 1990 - செல்வி. மேரி அல்வீனம்மா
17. 1991 - செல்வி. T. நந்தினி
18. 1992 - செல்வி. N. மஞ்சளாதேவி
19. 2003 - திரு. S.K. மரியநாயகம்
20. 2014 - திருமதி. N. மேரி
21. 2014 - திருமதி. A. இரவீந்திரன்

கிள்ளியாரு காஸம் இதுபோல் வருமா

1954ஆம் ஆண்டு கட்டப்பட்ட பாடசாலை கட்டிடம்

தற்பொழுள்ள பாடசாலை கட்டிடம்

இடப்பெயர்வும் விழிப்புணர்வும்

1985ம், 1990ம் ஆண்டுகளில் இனப்பிரச்சினையின் காரணமாக அயற்கிராமங்களில் மக்கள் குடிபெயரத் தொடங்கினர். இக்கிராமத்து மக்களும் இடம் பெயர்ந்து மன்னார்இமூடு போன்ற இடங்களுக்கும் பலர் இந்தியாவிற்கும் சென்றனர்.

நாட்டு மக்களுக்கு இடப்பெயர்வு மிகுந்த துன்பத்தைத் தந்தாலும் இம்மக்களுக்கு துன்பங்களுடன் புதியதொரு விழிப்புணர்வு நிலைக்கும் இவர்களை கொண்டு சென்றது.

ஊருக்குள்ளேயே திருமணம் செய்து ,குழந்தை பெற்று, கல்வியறிவில் பின்தங்கி, உலக நடப்புகளில் தெளிவும் ஆர்வமும் அற்று இருந்த இம்மக்கள் உலகைப் பார்க்கும் வாய்ப்பாக இச்சந்தரப்பம் அமைந்திருந்தது.

விரும்பியோ விரும்பாமலோ இடம் பெயர்ந்த இடங்களில் கல்வி வாய்ப்புக் கிடைத்தது. நடையுடை பழக்க வழக்கங்களில் மாற்றமும் முன்னேற்றமும் ஏற்பட்டது. பலவித மக்களோடு பழகி அவர்களின் பழக்கங்களையும் பண்பாடுகளையும் உள்வாங்கிக் கொண்டனர். 1994 இல் மீனவும் தமது ஊரில் குடியமர்ந்த போது புதியவர்களாக கல்வி பற்றிய மிகுந்த விழிப்புணர்வு மிக்கவர்களாக விளங்கினர்.

இன்றைய தேதியில் இவ்வுரைச் சேர்ந்த பலர் அரசு, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களில் பணிபுரிகின்றனர். பல்வேறு தொழிற்பயிற்சிகளைப் பெற்றுக் கொண்டுள்ளனர், பெறுகின்றனர். ஊரில் வெரும்பாலான இளைஞர்கள் தொழில் வாய்ப்புத் தேடி மத்திய கிழக்கு நாடுகளுக்கும், மேற்குலக நாடுகளுக்கும் சென்றுள்ளனர். திருமண பந்தத்தில் இணைந்த அதிகமான குடும்பங்கள் கண்டா, இலண்டன், சவிஸ், பிரான்ஸ், போன்ற நாடுகளில் நிரந்தரக் குடியிரிமை பெற்று வாழ்கின்றனர். உள்நாட்டிலும் கொழுப்பு, திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு,

இங்கியாரு காஸ் இதுசொல் வருமா

யாழ்ப்பாணம், கிளிநோச்சி, மூல்லைத்தீவு, மன்னார், புத்தளம், கண்டி போன்ற மாவட்டங்களில் பரந்து வாழ்கின்றனர்.

மரத்தில் குடியிருந்த பறவைகள் எங்கு சென்று கூடு கட்டியிருந்தாலும், தாய்மரத்தைத் தேடி வருவதற்கு தயங்குவதில்லை. இவர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் அன்னையின் திருவிழாவிற்கு வருடத்திற்கு ஒருமுறையாவது ஊரிற்கு வந்து போகின்றவர்களாக இருக்கின்றனர்.

பிறநாடுகளில் குடியிருப்போர் தொகை விபரம்

கனடா	- 02
இலண்டன்	- 16
பிரான்ஸ்	- 17
மலேசியா	- 01
சவுகி	- 06
கட்டார்	- 24
நோர்வே	- 01
இத்தாலி	- 01
அவஸ்ரேலியா	- 0

நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்

எத்தனை இடப்பெயர்வுகள் ஏற்பட்டாலும் எவ்வளவு தான் விழிப்புணர்வு ஏற்பட்டாலும் இவர்களிடம் ஊறிப்போனதும் மாற்ற முடியாததுமான நம்பிக்கை கிராமங்களுக்கே உரித்தான பொதுவான நம்பிக்கையான பேய்கள் தொடர்பான நம்பிக்கையாகும். வழி வழியாக அவை தொடர்பான கதைகளையும் கூறுவார்கள்.

இடப்பெயர்வுகளுக்கு முற்பட்ட காலங்களில் அடிக்கடி பல பெண்களுக்கு பேய்கள் பிடித்தாட்டும். அப்போதெல்லாம் அவற்றை விரட்டும் செயற்பாட்டை திரு. அருமைநாயகம் என்பவர் மேற்கொள்வார். மந்திரித்து தண்ணீர் ஒதியிடத்து, பேயோட்டும் மந்திரங்களைச் சொல்லி, பல வேளைகளில் அடியும் கொடுத்து அவற்றுடன் உரையாடுவார். பேய் விரட்டியயின் நூல் போடுவார்.

நூல் போடுதல் என்பது மிகவும் பிரபல்யமான விடயம். யாருக்காவது அசாத்தியமான நிலமை ஏற்பட்டாலும், அல்லது குழந்தைகள் தொடர்ச்சியாக அழுதால், நோய்வாய்ப்பட்டால், வீட்டில் மரணம் ஏற்பட்டால் எந்தத் தீமையும் அனுகாமல் பாதுகாக்க மந்திரித்த நூல் கட்டுவது வழக்கம். ஊரில் மரணம் ஏற்பட்டால் அனேகமானோரின் கழுத்தில் செபமாலை ஏறிவிடும். இது பேய்ப்பயத்திலிருந்து தம் மைத் திடப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே.

தற்போதைய காலத்தில் எல்லா நிகழ்வுகளும், திருமணம் உட்பட வேறு அனைத்து சட்டாதியான செயற்பாடுகளும் ஒழுங்கு முறையுடன் சட்டத்திற்கு அமைவாக இடம்பெறுகின்றன. ஆனால் முன்னைய காலங்களில் அப்படியல்ல.

திருமணம் என்பது இருசாராரின் சம்மதத்துடன் பேச்சு வார்த்தைகளுடன் இடம்பெற்றுள்ளது. இரு குடும்பங்களும் கூடி

இல்லைரு காலம் இதுபோக் வருமா—

உறவினர்களுடன் சேர்ந்து சமைத்து விருந்துண்டு, மணமக்கள் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் சோறு ஊட்டி விடுவர். இத்துடன் திருமணம் நிகழ்ந்து விடும். இது ‘சோறு குடுப்பித்தல்’ என்று அழைக்கப்பட்டது. மணமக்கள் எவருடைய அனுமதியையும் எதிர்பார்க்காமல் தாமாகவே கூடிக் கொண்டு வாழ்வதும் இடம்பெற்றது.

பெரும்பாலும் எந்தவொரு அரசு சட்டங்களுக்கும் இடமின்றி பதிவுத் திருமணம் செய்யாமலேயே வாழ்ந்து முடித்தவர் அனேகர். பிறப்பு இறப்புப் பதிவுகள் இன்றியும், நினைத்த இடத்தில் காடு வெட்டிக் குடியேறும் சுதந்திரமும் இவர்களிடம் இருந்தன. பிறப்பட் காலங்களில் கிறிஸ்தவ மயப்படுத்தப்பட்ட பின்னர் தான் ஞானஸ் ஞானம் பெறுதல், கோவிலில் கைப்பிடித்தல் போன்ற சமயச் சட்டங்களையும் கைக்கொள்ளத் தொடங்கினர்.

குழந்தைப் பேற்றுக்காக யாரும் வைத்தியசாலைகளை நாடியிருக்கவில்லை. அதற்கான வாய்ப்புகளும் இருக்கவில்லை. அதனால் பெரும்பாலும் வீட்டிலேயே பிரசவம் நிகழ்ந்தது. அந்நாட்களில் ஊரில் பிரபல மருத்துவிச்சிகளாக லேனாள், எலிசபெத் ஆகியோர் வலம் வந்துள்ளனர். இவர்களில் லேனாப் பெத்தா என்று பிற்காலங்களில் அழைக்கப்பட்ட லேனாள் அசாத்திய துணிச்சல் மிக்க பெண்மணியாகத் திகழ்ந்தார். மாங்குளம் வைத்திய சாலையில் ஒரு இஸ்லாமியப் பெண்மணிக்கு பிரசவம் நிகழ முடியாமல் இரு உயிர்களும் கவலைக்கிடமாக கைவிடப்பட்ட நிலையில் கிராமத்து மனிதர் ஒருவரின் ஆலோசனையின் பேரில் லேனாள் வரவழைக்கப்பட்டு ஏதாவது ஒரு உயிரை மாத்திரமே காப்பாற்ற முடியும் என்ற நிலையில் உறவினரின் விருப்பின் பேரில் தாயை மட்டும் காப்பாற்றியதாக கூறுவர். பவளம் போன்றோர் மிக அண்மைக்காலம் வரை பிரசவம் பார்த்துள்ளனர். மாங்குளத்தில், அவர் பிரசவம் பார்க்கும் விதத்தையும், விபரங்களையும் ஆராய்ந்த வைத்தியர் தொடர்ந்தும் அதற்கான வாய்ப்புகளை

வைத்தியசாலை மட்டத்தில் தர முன்வந்த போதும் அவர் அதனை மறுத்துள்ளார்.

குழந்தை பிறப்பின் போது நேரக்கணிப்பு எல்லாம் ஒரு உத்தேச கணிப்பாக இருந்துள்ளது. குழந்தை பிறந்த பின்னரான மருத்துவப்பராமரிப்பு, வேது அவித்து ஊற்றுதல், காயம் அரைத்தல், பத்தியம் எல்லாம் முறைப்படி செய்யப்பட்டுள்ளது. ஆரம்ப காலங்களில் உடல் நோவைக்குறைக்க சிறிதளவு மது வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே பெண்களுக்கு மதுப்பழக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தும் ஆரம்ப நிகழ்வாக பலருக்கு இருந்துள்ளது. ஆனால் தற்போது இவ்வாறான பழக்கம் அருகிப்போய் விட்டது. ஒரு பெண் பருவமடைந்து விட்டால் அவள் தொடர்பான பராமரிப்பு தடல்புடலாக இருக்கும். கத்திரிக்காய்ப் பிஞ்சும், பச்சை முட்டையும், என்னுத்துவையலும், நல்லெண்ணெய், நெய்யும் தாராளமாகப் பழங்கும். சில வீடுகளில் பெண் பருவமடையும் காலத்திற்கென்று கறுத்தச் சீனெட்டி நெல்லைத் தயாராக வைத்திருப்பார். பூப்புனித நீராட்டுச் சடங்கு மிக எளிமையாக நடந்திருக்கின்றது. குறிப்பிட்ட நாட்களுக்குப்பின்னர் பெண்களை அழைத்துச் சென்று கோவில் கிணற்றில் தண்ணீர் அள்ளி முழுக்காட்டுவார்கள். பின்னர் புதிய ஆடை(புதிதாக அல்லாமல் உள்ளவற்றில் நல்லதாகவும் இருக்கலாம்) உடுத்தி கோவிலுக்குள் சென்று மெழுகுதிரி கொழுத்தி இறைவனை வழிபட்டு வீடு திரும்பி சந்தோஷமாகச் சமைத்து உண்பதுடன் சடங்கு நிறைவைடைந்துவிடும்.

இங்கு எந்த விழா நிகழ்வுகளிலும் பெயர்போன உணவுப்பண்டம் கொழுக்கட்டையும், அரியதரம் அல்லது சீனிப்பணியாரம் என்று சொல்லப்படும் அரிசிமாவால் செய்யப்படும் பலகாரமாகும். சீனிப்பாகைக் காய்ச்சிப் பதமெடுத்துச் செய்வதில் கைதேர்ந்தவர்கள். பதமான பலகாரத்தை ‘கிழவித்தோல்’ பதத்தில் வந்திருப்பதாகக் கூறுவர். தோதல், கேக் போன்றவைகள் பிற்காலங்களில் வந்திருக்கின்றது.

மரண நிகழ்வைப் பொறுத்தவரை பெட்டியில் வைத்துப் புதைக்கும் வழக்கம் இருந்திருக்கவில்லை. பாடை கட்டிப் பாயில் கற்றி எடுத்துச் சென்று புதைத்தனர். முதன்முதலாக வன்னியுர்க் கவிராயரின் தாய்க்குத் தான் அனுராதபுரத்திலிருந்து பெட்டி எடுப்பித்துப் புதைத்ததாகக் கூறுவர்.

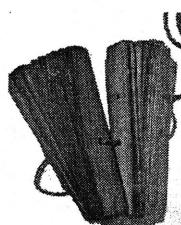
கடவுள், மாதா நம் பிக்கையும், பேய்பிசாசகள் தொடர்பாகவும் நம்பிக்கையும் கொண்டுள்ள இவர்கள் பின்னி தீக்கும் மருந்தாக, நம்பிக்கையோடு மிகச் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்துவது 'கோவில் மருந்தாகும்' கோவில் மருந்து என்பது மடுமாதா தேவாலயத்திலிருந்து எடுக்கப்பட் மண்ணாகும். இதுணக் கரைத்து நோயாளிக்குப் பருக்குவர். இதுமட்டுமல்லது நூல் கட்டுதல். கர்த்தர் சருபத்தை அளந்த நூலை அணிந்து கொள்ளல் என்பன இவர்களின் வாழ்க்கையோடு இயைந்த நம்பிக்கைகளாகும்.

கிராமத்தில் ஒதுக்குப்புறமாக அமைந்திருக்கும் தொல் வரலாற் றுக் குரிய கட்டடத்தின் செங்கற் குவியலை காலங்காலமாக இம்மக்கள் 'புதையல்புட்டி' என்று அழைக்கின்றனர். இங்கு புதையல் இருப்பதாகவும் பூதங்கள் காவல் காப்பதாகவும், அப்புதையல் கிராமத்தில் யாருக்காவது தானாக வெளிப்படும் என்றும் நம்புகின்றனர்.

புதையல்பிட்டி (படம்)

புதையல்பிட்டியின் ஏச்சங்களில்
ஒன்றான கற்றுண்

கிறிஸ்துராஜா என்பவரிடமிருந்து
பெறப்பட்ட ஒலைச்சவாடு

கைவிடப்பட்ட குணுவாய்

1990ம் ஆண்டு வரை இது ஒரு அழகிய கிராமம் புதையல் பிட்டியை அண்டி ஒடும் நறுவிலி ஆற்றின் மறுக்கரையில் அமைந்துள்ள இக்கிராமம் இலுப்பைக்குளத்து மக்கள் பயிரிட்டு வாழ்ந்து மகிழ்ந்த இடம் ஆறு, குளம், காடு என ஒரு வனத்துக் கிராமத்திற்கே உரித்தான வளங்களைக் கொண்டுள்ளது. இடப்பெயர்வுக்கு முன்னர் கிட்டத்தட்ட 20 குடும்பங்கள் வாழ்ந்த இக்கிராமம், இம்மக்கள் திரும்பி வந்த போது அவர்களால் திரும்பிப் பார்க்க முடியாத இடமாக மாறிப் போனது.

மீள் குடியேற்றத்தின் போது சிறுகச்சிறுக திரும்பி வந்த மக்கள் சன நடமாட்டமுள்ள இலுப்பைக்குளத்தில் குடியிருக்க விரும்பினார்களே தவிர யாரும் குணுவாய்க் காட்டை ஏற்றுத்தும் பார்க்கவில்லை. விளைவு 25 வருடங்களாக இந்த வளம் நிறைந்த பிரதேசம் தேடுவாரற்றுப் போய்க் கிடக்கின்றது.

இதே வேளை இன்று இலுப்பைக்குளம் மக்கள் 250 குடும்பங்களாகப் பெருகி விட்டனர். அவர்களின் குடிமனைகளும் நெருங்கி விட்டன, பயிர் செய்வதற்கும், தோட்டம் வைப்பதற்கும், கால்நடை வளர்ப்பிற்கும் போதிய இடவசதி இல்லாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது. நிலத்தடி நீர் சவர்த் தன்மையுடையதாக மாறி வருகின்றது. கால்நடை வளர்ப்பு குடிமனைகளை அண்டிக் காணப்படுவதால் சுகாதாரச் சிக்கல்களையும் எதிர்நோக்க வேண்டியிருக்கின்றது.

இவ்வேளையில் ஏன் இம்மக்கள் தமக்குரிய குணுவாய்க் கிராமத்தை மீண்டும் கட்டியேழுப்பக் கூடாது? என்ற வினா தோன்றுகின்றது. ஆரோக்கியமான வாழ்விற்கும், மேட்டுப் பயிர்ச்செய்கைக்கும், நெற்பயிர்ச் செய்கைக்குமான வசதி வாய்ப்புகள் அங்கிருக்கும் போது அந்த வளத்தைப் பயன்படுத்தாமல் விரயம் செய்வது சரியானதாகப் படவில்லை. ஒரு சிலர் துணிந்து குடியேறினால் கிராமம் மௌலிகை மேல்ல

வளர்ச்சியடையத் தொடங்கும் என்பது நிஜம். இல்லையெனில் ஏற்கனவே நாம் இழந்து வருகின்ற எமது நிலப்பரப்புகளைப் போல எல்லைக்கிராமமாக இருக்கும் குணுவாய்க் கிராமத்தையும் நாம் இழந்துவிடாமல் இருப்பதற்கு குணுவாய் நோக்கிக் குடியிருப்புகளை பரவலாக்கி வளப்பயன்பாட்டையும் அதிகரிக்க வேண்டியது தற்போதைய சந்ததியின் கடமையாகும். இது போன்றே குடும்பி அடப்பன்குளம், மணியர்குளம் போன்ற இடங்களில் இருக்கும் இம்மக்களின் நிலப்பிரதேசங்களைப் பாதுகாப்பதும் அவசியமாகும்.

முதன் முதலாய்.....

- *கல்வீடு : யுவானி - இவ்வீடு கற் சுவரும் வைக்கோல் சூரையும் உடையது
- *ஒட்டு வீடு : திருச்செல்வம்
- *கார் : அருளப்பு
- *சைக்கிள் : அருளப்பு (இவர் 5 ரூபாவுக்கு வாங்கிய சைக்கிளை அவரிடமிருந்து கவிராயர் 10ரூபாவுக்கு வாங்கிப் பயன்படுத்தினார்.)
- *மோட்டார் சைக்கிள் : தங்கராஜா
- *உழவு இயந்திரம் : அருளப்பு (மண்ணெண்ணில் ஓடுவது)
- *வாணொலி : அருளப்பு (ஆரம்பத்தில் கிராமபோன் வைத்திருந்தார்)
- *தொலைக்காட்சி : சபாநாயகம்
- *செருப்பு : அந்தோனி அப்பா (மான் தோல் செருப்பு- இவர் நாடகத்தில் தீப்பந்தம் பிடிப்பதற்காக மண்ணெண்ணியாக மன்னாருக்கு, கால்நடையாக காலையில் சென்று மாலையில் திரும்பியதாகச் சொல்வார்)

இல்லியாரு காஸ் இதுபோல் வருமா—
எஞ்சியதில் மிஞ்சியவை.....

திரு அருமை என்பவர் வைத்திருந்த மாந்திரிகத் துறையோடு தொடர்புடைய ஏட்டுச் சுவடியிலிருந்து தொகுக்கப்பட்ட யேசு நாதர், மரியன்னை தொடர்பான தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட கவிதைப் பகுதிகள் இவை. அவரின் மகன் திரு. அ. கிறிஸ்து ராஜா(ரவி) என்பவரிடமிருந்து பெறப்பட்டுள்ளது

தேவமாதாவின் மனோதியானப் பஞ்சகம்
காத்தாளை எங்கள் கசடறுத்தாளைக் கருப்பவத்தை
திறந்தாளை எங்குஞ் செறிந்தவன்றாயைத் தினமுமெமை
பார்த்தாளைப் பாவிக்ட்காய்ப் பரிந்தாளைப் பகரரும்மென்
னாத்தாளை உன்றனடைக்கலமாகத் தெரிமனமே

நேராளை நேசுநிறைந்தாளை யுன்னத நீண்நசரை
யூராளை யெங்கடனுத்தமத்தாளை யுயர்மரியாம்
பேராளைப் பாவிகள் பேரின்பத்தாளை பிரியமுறுஞ்
சீராளை யுன்றனடைக்கலமாகத் தெரிமனமே

இத்தாளைத் தேவனையீன்றாளை யென்றுமிலங்கிடுமற்
புத்தாளைப் பொன்னுலகோர்போற்றுவாளை பூஜிதமதி
பத்தாளைப் பானுவுடையாளை யென்றும் பரிவுள்சேர்
பித்தாளின்றாளைப் பிடித்தே கதியைப் பெறுமனமே

வரத்தாளை ஞானவடிவாளை நட்செத்திர மகிடச்
சிரத்தாளை ஆகிதிருப்பரன்றனைக் சிறந்தனைக்குங்
கரத்தாளையெங்கள் கதிநிந்தாளை களறநும்
பரத்தாளையுன்றனடைக்கலமாகப் படர் மனமே

காரணத்தாளைக் கமழ் மணத்தாளைக் கருத்தரிய
பூரணத்தாளைப் புகழ் நிறைந்தாளைப் புவிவழங்கும்
ஆரணத்தாளை அமலனையீன்ற நம்மம்மைமரி
தாரணத்தாளையடைக்கலமாகத் தரிமனமே

இல்லையாரு காஸம் இதுபோக் வருமா—

இக்கவிகளின் முதல் முதல் ஏழு பாடல்களின் சுவடிப்பகுதகள் பழுதடைந்துள்ளன. பாடலின் தலைப்பு தெரியவில்லை. காணக்கிடைத்த 23 பாடல்களில் 5 பாடல்கள் இங்கு தரப்படுகின்றன.

தாயுந் தமரும் வெறுத்தாலென்னாவி தளைய பெலமாய
காயுங்கனலிடை கொண்டேகிடவெண்ணிக் கண்ணிவைத்த
பேயந்தகாரத்தை நீக்கவுகில்ப்பிறந்த கரத்தன்
காயங்களைந்து முன் பாவக்கறையைக் கழுவிடுமே

உண்டாடிப்பாடி யறவினரொடுளமுங் களிக்க
கொண்டாடியோயிந்தாலத்தை வீணிற்குறைத்தல்லாற்
தொண்டாரமெய்வேதக்குருவுருரத்திடுஞ் சொற்பற்றியுன்
தண்டாமரைப்பதம் போற்றினேனில்லைத் தயாபரனே.

வற்றாத சமுத்திரம் போலேயிரங்கிடும் வல்லவனே
பெற்றாருடன் பெண்றீர் பிள்ளை சகோதரர் இன்னுறவோ
உற்றாரெவரும் வெறுத்துவிட்டாலினியுன்னையன்றி
பற்றாரோருவருமில்லையிவ்வேளை பரஞ்சுடரே

விள்ளற்கரிய பெரும்பாவச் செய்கையை விட்டு விட்டேன்
ஞுள்ளங்கரைந்து விரைந்துவந்தேனுயருத்தமனே
வெள்ளக் குருதிவிழக் குருசேறிவிளங்கு வலக்
கள்ளற்களித்த கதிதருவாய் கருணாகரனே

ஆங்காலங் செய்வதைச் செய்யாமலிவ்வடலாவி விட்டுப்
போங்காலந் துக்க சமுத்திரத்தாழ்ந்து புலம்புவதோ
பூங்காவனத்திலடியேனின் பாவத்தைப் போக்கடிக்க
நீங்காத துக்கமனுபவித்தோனை நினைமனமே

கோலாட்டப்பாடல்

இலுப்பைக்குளத்தோடு தொடர்புடைய இளமருதங்குளம் என்னும் கிராமத்தில் தொன்று தொட்டு வழங்கி வந்த கோலாட்டப்பாடல் அங்கிருந்து பொன்னையா என்பவரால் கிட்டத்தட்ட 100 வருடங்களுக்கு முன்னர் இக்கிராமத்திற்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.அன்று தொடக்கம் இன்று வரை தொடர்ச்சியாகப் பேணப்பட்டு வரும் இக்கலை விறுவிறுப்பும் துள்ளலும் உடையதாகக் காண்போரை பரவசமடைய வைக்கும் படியாக ஆண்களால் ஆடப்படுகின்றது.

இறகுகளைச் சிலிர்த்து பதுங்கிப் பாய்ந்து மோதும் சேவற்சண்டை இமைகொட்டாது பார்க்க வைக்கும். இன்னும் குறவர் ஆட்டம், கப்பல் ஓட்டம், கிராமியப் பழக்க வழக்கங்களையும் இக் கோலாட்டப் பாடல்கள் சித்தரிக்கின்றன. தற்போது பாடல்களில் பல பகுதிகள் திரிவட்டும், சில புதிதாகச் சேர்க்கப்பட்டும் பயன்பாட்டிலுள்ளன. பல முறை பல்வேறு நிகழ்வுகளிலும் பரிசில்களைத் தட்டிக் கொண்டும் 1997ஆம் ஆண்டு சமுர்த்தி இளைஞர் விவகார விளையாட்டுத்துறை அமைச்சு தேசிய இளைஞர் சேவைகள் மன்றத்தால் நடத்தப்பட்ட போட்டியில் அகில இலங்கை ரீதியில் முதலாம் இடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டது. இக் கோலாட்டத்தைப் தற் போது பயிற்றுவிப்பவராக பொலின் ராசா என்பவர் விளங்குகிறார்.

1. தாதைய தித்தாம் தாதைய தித்தாம்
தத்திகுண தத்திகுண தாதைய தித்தாம்

வந்தனம் தந்தோம் நாங்கள் வந்தனம் தந்தோம்
வந்த சபையினோர்க்கு வந்தனம் தந்தோம்

சீரார் பதியில் வாழும் சிறந்தோர்களே வந்தனம்
கல்விக் கடலையீந்த கனவான்களே வந்தனம்

இனியோரு காலம் இதுசோல் வருமா:

கார்கரி யேசு நாதரிற்கும் வந்தனம்
அடைக்க மாதாவிற்கும் வந்தனம் தந்தனம்

2. தா கைய தொம் தளங்கு தரிகிட

சீராம் திருக்கரத்தோன் செல்லப்பிள்ளையவன்
செம்பொன்னெழுத்தாணியும் ஒலையுமாம் செல்லன்

தா கைய தொம் தளங்கு தரிகிட

பள்ளிக்குப் பொவேனென்னும் செல்லப்பிள்ளை அவன்
பழுஞ்சோற்றுப் பானையை கரண்டுவானாம் செல்லப்பிள்ளை

தா கைய தொம் தளங்கு தரிகிட

இலந்தைப்பழங் கொண்டு வாடியென் செல்லப்பிள்ளை
அவனோ செல்லப் பளக்கடையாள அட

ஒட்டகத்தைப் பிடி என்றான் பெட்டகத்தில் அடை என்பான்
அதெல்லோ செல்லப்பிள்ளைக்கு அடையாளம் அட

3. தன்னே நானன் னா னன்னன் னானே னானன்னா

குப்பையிலே நின்று கிண்டும் கோல வண்ண பொற்சாவல்
கொத்த வேணும் வெட்ட வேணும் கூறுகினம் ஊரவர்கள்

தன்னே நானன் னானனன்னன் னானே னானன்னா

குண்டான் குறுணல் போட்டு நான் வளர்த்தேன் சாவல்
நான் வளர்த்த சாவல் தன்னை வென்று வந்தவர் யாரோ

தன்னே நானன் னானனன்னன் னானே னானன்னா

கிளையானு காலம் கிழுபோஸ் வருமா

தோக வளர்ந்த சாவல் துரைமார்கள் ஏற்ற சாவல்
காலடியான் கறுத்த சாவல் கண்டாலும் பேசுதில்லை

தன்னே நானன் நானனனனன் நானே நானன்னா

வெள்ளியினால் சலங்கை கட்டி வெளியில் விட்டேன் சாவல்
வெளியில் விட்ட சாவல் தன்னை வென்று வந்தவர் யாரோ

தன்னே நானன் நானனனனன் நானே நானன்னா

மூக்கும் குத்தி காதும் குத்தி முன்னே விட்ட சாவல்
முன்னே விட்ட சாவல் தன்னை தாபாரித்தவர் யாரோ

4. தினதிம் தின்னா தினதிம் தின்னா தினதிம் தின்னா தினா
தினதாதின் தினதாதின் தினதாதின் தினா

குண்டுடுக்கி குடுகிடுக்கி கூட கையில் ஏந்தி
குனிந்து நின்று பழம் பொறுக்கும் குறுத்தியடி அம்மை நாங்கள்

தினதிம் தின்னா தினதிம் தின்னா....

வங்காளர் சிங்காளர் வாழ்ந்ததெங்கள் நாடு
யேசுநாதன் வாழுவதும் எங்களது நாடு

தின்னா தினதிம் தின்னா....

வாழ்க்கையம்மா எங்களது வாழ்க்கையம்மா
தினந்தினமும் உழைப்பதுமே எங்களது குலந்தாம்

தின்னா தினதிம் தின்னா...

5. துன்னனனன் நானனனன் நானானே நன

கிள்ளீயாரு காஸம் இதுசோல் வருமா:

தான னானன்னன் னானானே

தானன்னன் னானன்ன னானானே தன

தான னானன்ன னானானே

அக்கையரே இளம் தங்கையரே பல திக்கிலிருந்திங்கு வந்தவரே
மக்காள் நீங்கள் எல்லோரும் கூடி மாயக் கும்மியடியுங்கடி

தென்னமரத்தின் வட்டுக்குள்ளே இரண்டு தேரையிருந்து முழுசுகுது
கூந்தலமுகியர் எல்லோரும் கூடி மாயக் கும்மியடியுங்கடி

கூனிக்குறுகின கிழவர்களெல்லாம் கூட்டுகிறார் இளம் வாலிப்ரக்களை
ஏனப்படி யென்றால் அங்கே அடிபிடிக்கு வருகினம்.

6. அழாதே அழாதேயடா எந்தன் அரசே
அரைப்பிடி நாற்று நட்டொரு முலை தருவேன்
சந்தன மரம்பிளந்தொரு தொட்டிலும் கட்டி
தாமரை இலை பறித்தொரு சாணையும் போட்டு
குங்குமமரம் பிளந்தொரு குடமும் சாய்த்து
குயிலோடு ஏசல் பாடெ வளர்ந்தோமையா

தெய்ய...

நேற்றுக் கண்டேன் காணும் தோழா தாய்க்கருடனே
ஆலமரத்தின் கொப்பிலையோர் கூடிருக்குது அதில்
ஆனகருடன் குஞ்ச ஒன்று கொண்டிருக்குது
குங்சை எடுத்து போடு தோழா சேலை பிடிக்கிறேன்
சேலை பிடித்து செத்துப் போனா வெட்டித் தாள் தோழா

இல்லையானு காஸம் இதுபோல் வருமா—
இலுப்பைக்குளம் தேவாலயத்தின் பெருவிழாவில் வழங்கப்படும்
கவியில் சில பகுதி

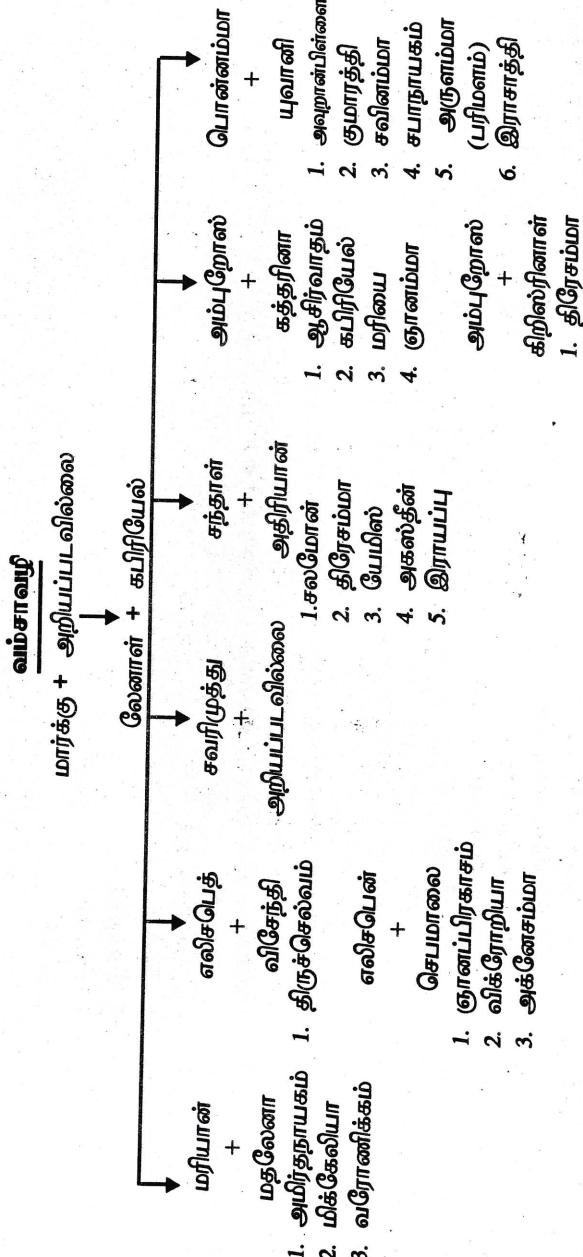
கறக்கின்ற பசுவினைக் காணாத கன்றுபோல்
கதறிப் பதைத்தமுவேனோ
காககம் தன்னிலே வழிதப்பி மாய்ந்திடும்
காளைபோல் நின்றமுவேனோ

சிறகற்ற பறவையென அங்குமிங்கும் தத்தி
தேம்பியே நின்றமுவேனோ
த்யரவு வாயினுள் பட்டதொர தேரைபோல்
தியக்கமது கொண்டமுவேனோ

அற்றமற்ற பாவினாள் ஓர் துணையுமினறியே
அலறி பதைத்தமுவேனோ
ஆச்சியே என்புரல் கேட்காதிருப்பினும்
ஆரெனைக்காப்பதம்மா

செறிகின்ற சந்தன சோலை பல சூழ் மோட்ச
சிங்கார இலுப்பைக்குளத்தில்
செகயோதி வடிவாய் மதிவாகத்தில் வரும்
அடைக்கல மரியன்னையே...

கிள்ளையாரு காலம் இதுவோஸ் வருமா

மரியான + மத்தேனா

- அவிர்தநாயகம் + அறியப்படவில்லை
1. செப்பாலை
2. யோச்சாசா
3. அலெக்காண்டர்
4. அமல உற்பவை
5. வெறோணிக்கம்மா
6. கிறிஸ்துராசா
7. உத்திரியுநாயகி
8. பேஞ்சாயகி

மிக்கேவியா+
செல்வராசா

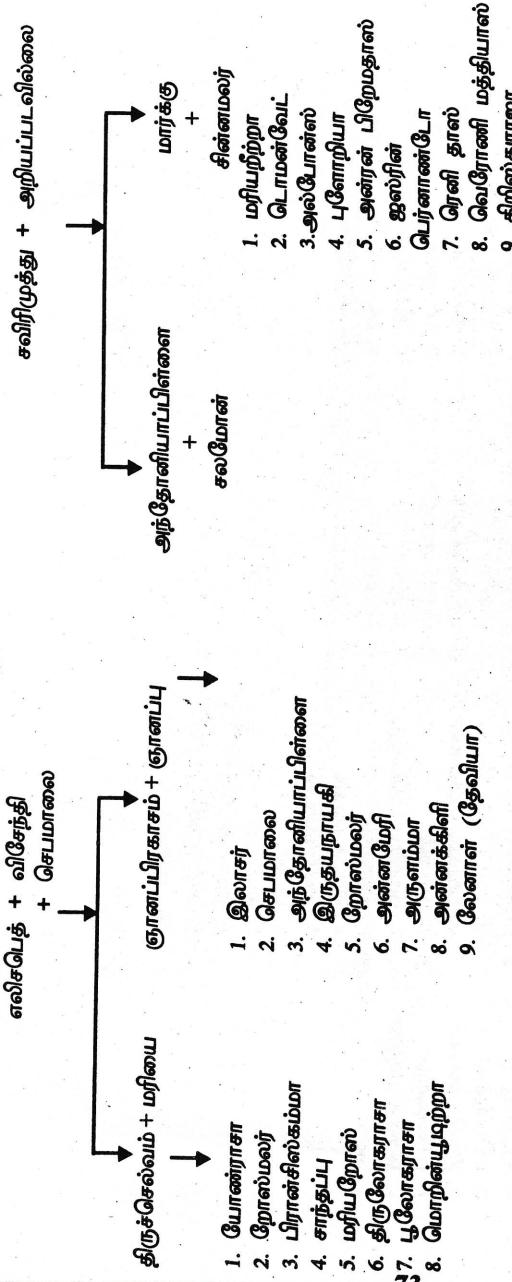
1. சவிரிபாச்சி

மிக்கேவியா+
செல்வராசா இரண்டாவதாக முடித்து.

செல்வராசா + அறியப்படவில்லை

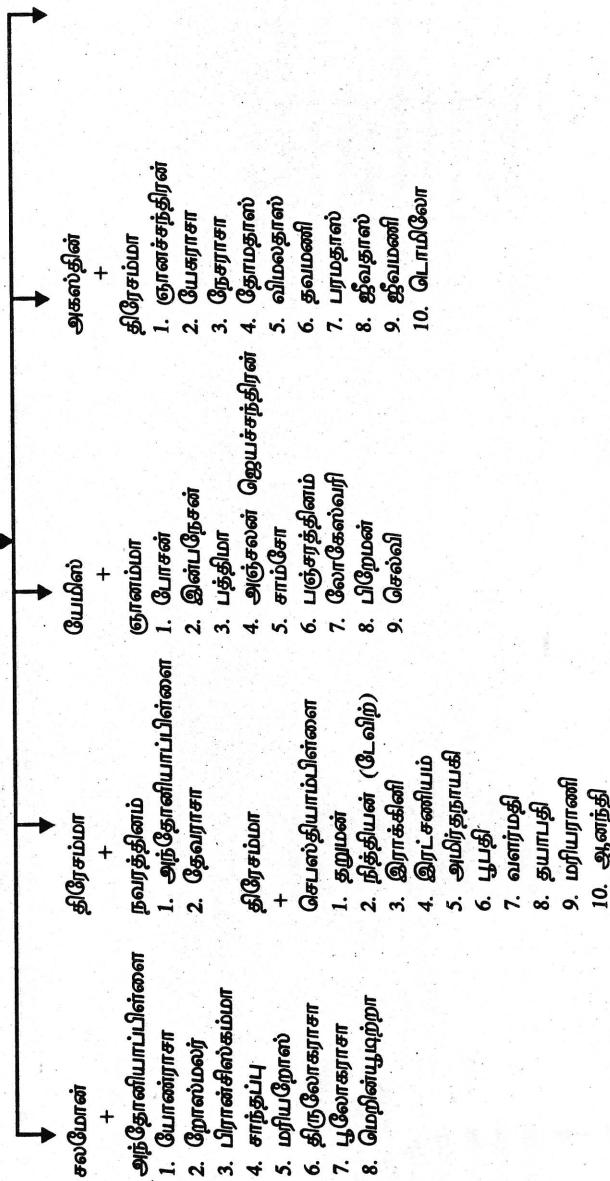
5. நந்தினி
1. பேப்கேநாடு
2. பெத்தம்மா
3. சுகுமார்
4. இராக

கிள்ளியாரு காலம் திடுபோக் வருமா=

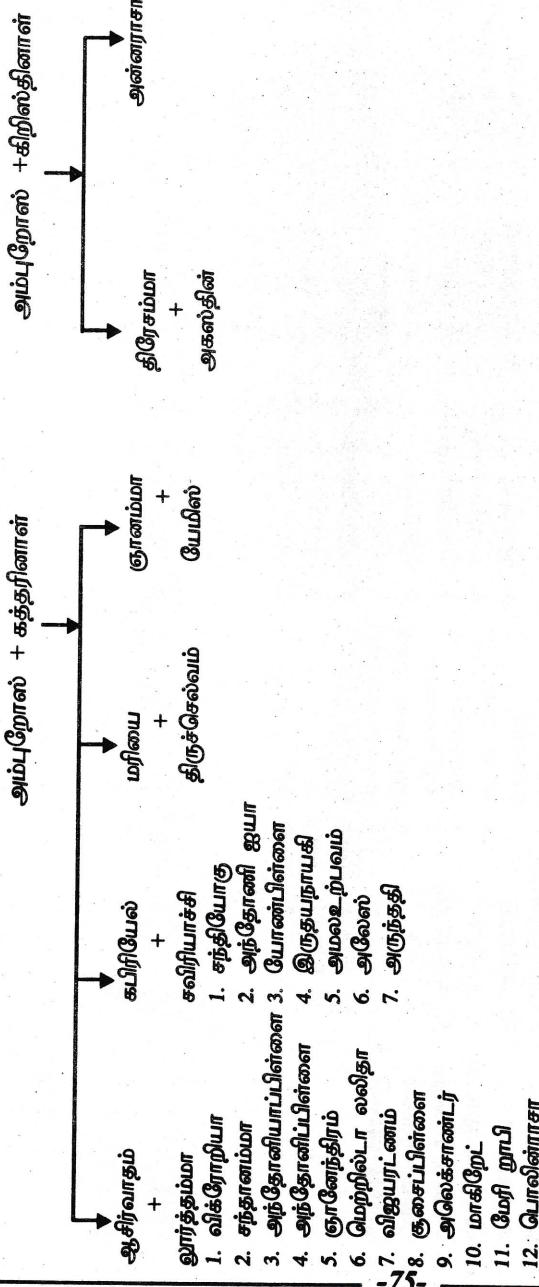

இல்லையாகு காஸம் திடுபோல் வருமா

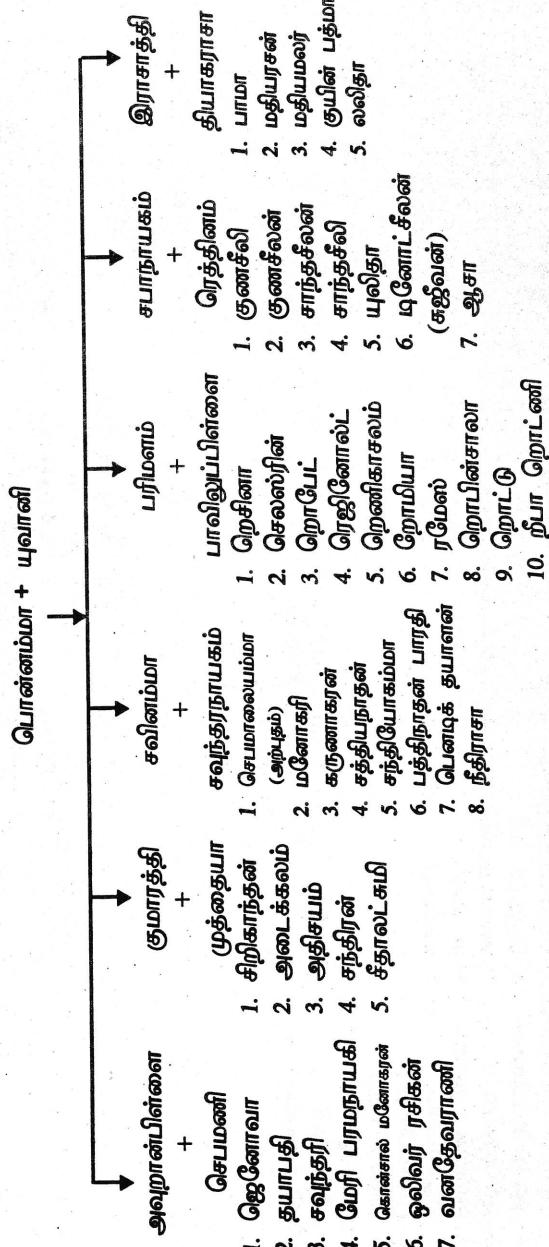
சுந்தரன் + அதிரியான்

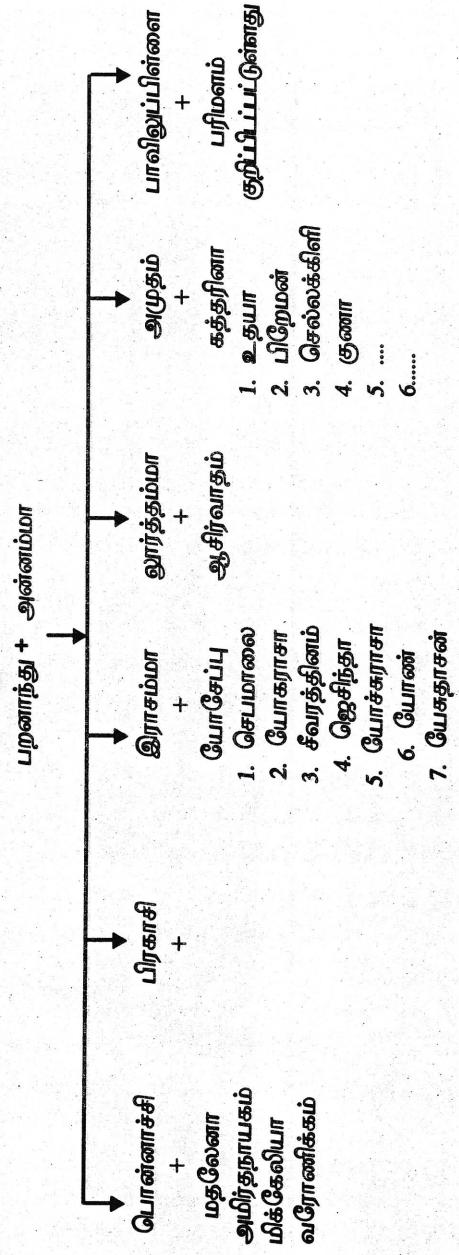
கிளியரு காஸ் கிடுபோஸ் வருமா=

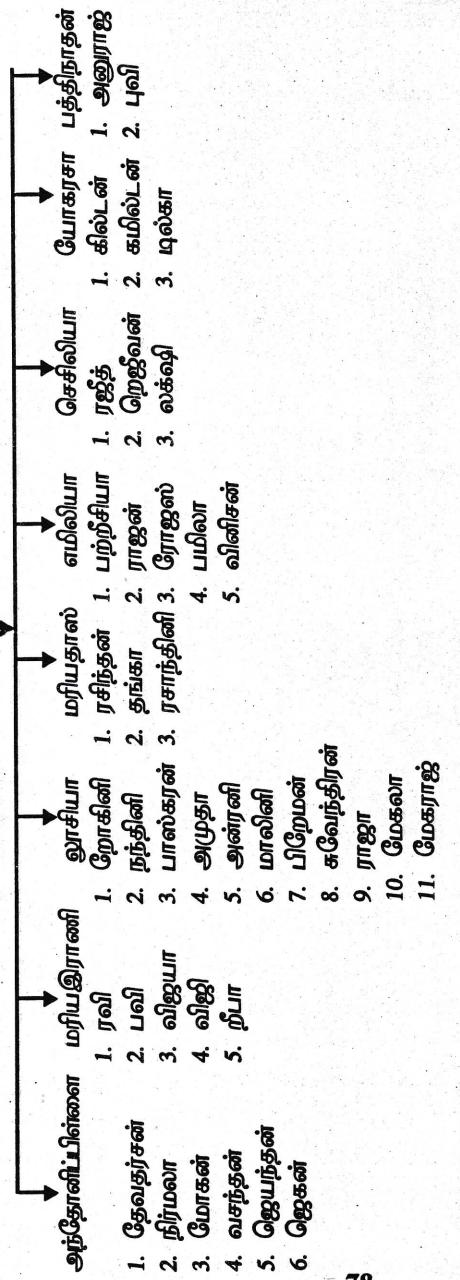
கிள்ளியாரு காஸம் கிழுபோல் வருமா—

கிளியாரு காஸ் திடுபோல் வருமா

கணகு + சிங்கநூசா

திடுபோவின் கணவர் நவரத்தினத்தின் சகோதர் - அருள்வாசகம்

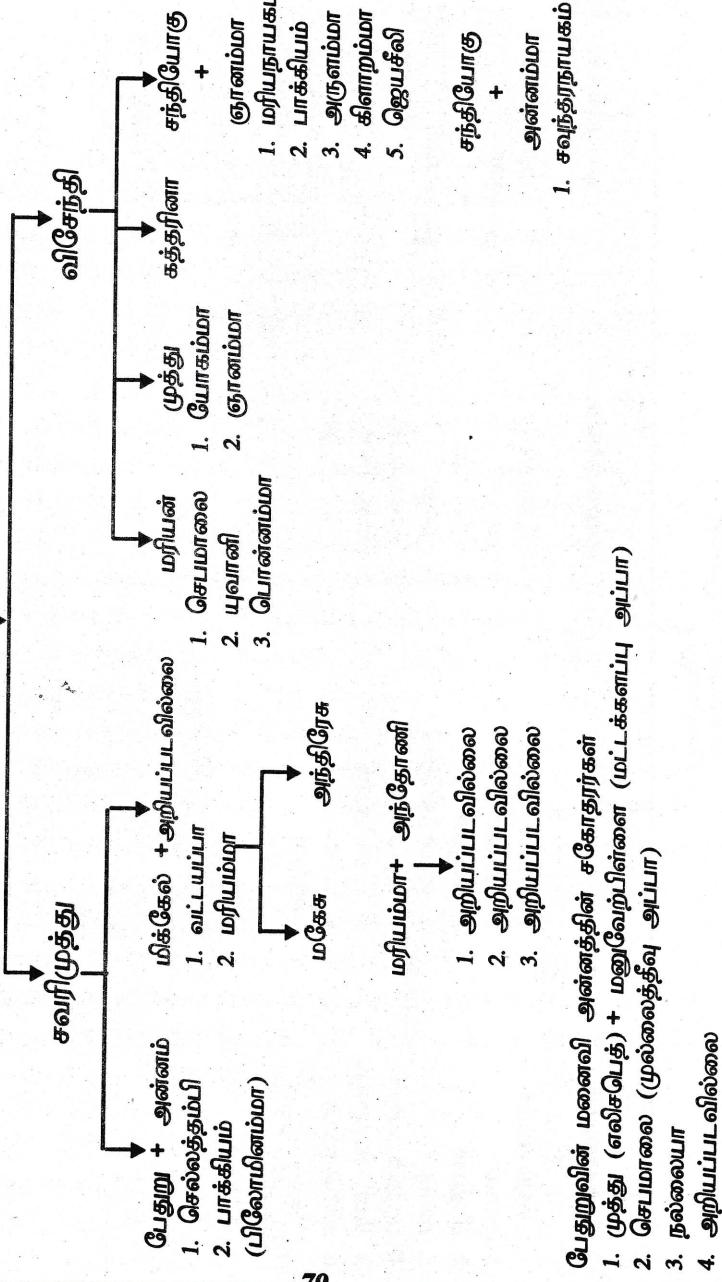
- அருள்வாசகம் + புமணி
1. சகா
 2. சகி
 3. பேயி

திர்வீயாகு காலம் திடுபோஸ் வருமா—

வேப்பங்களை + அறியப்படவில்கை

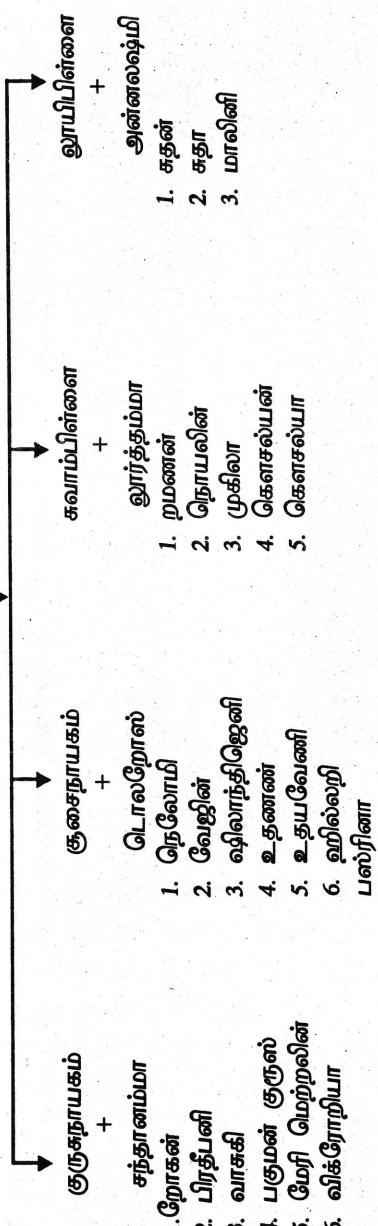
வேப்பங்களை

அறியப்படவில்கை + அறியப்படவில்கை

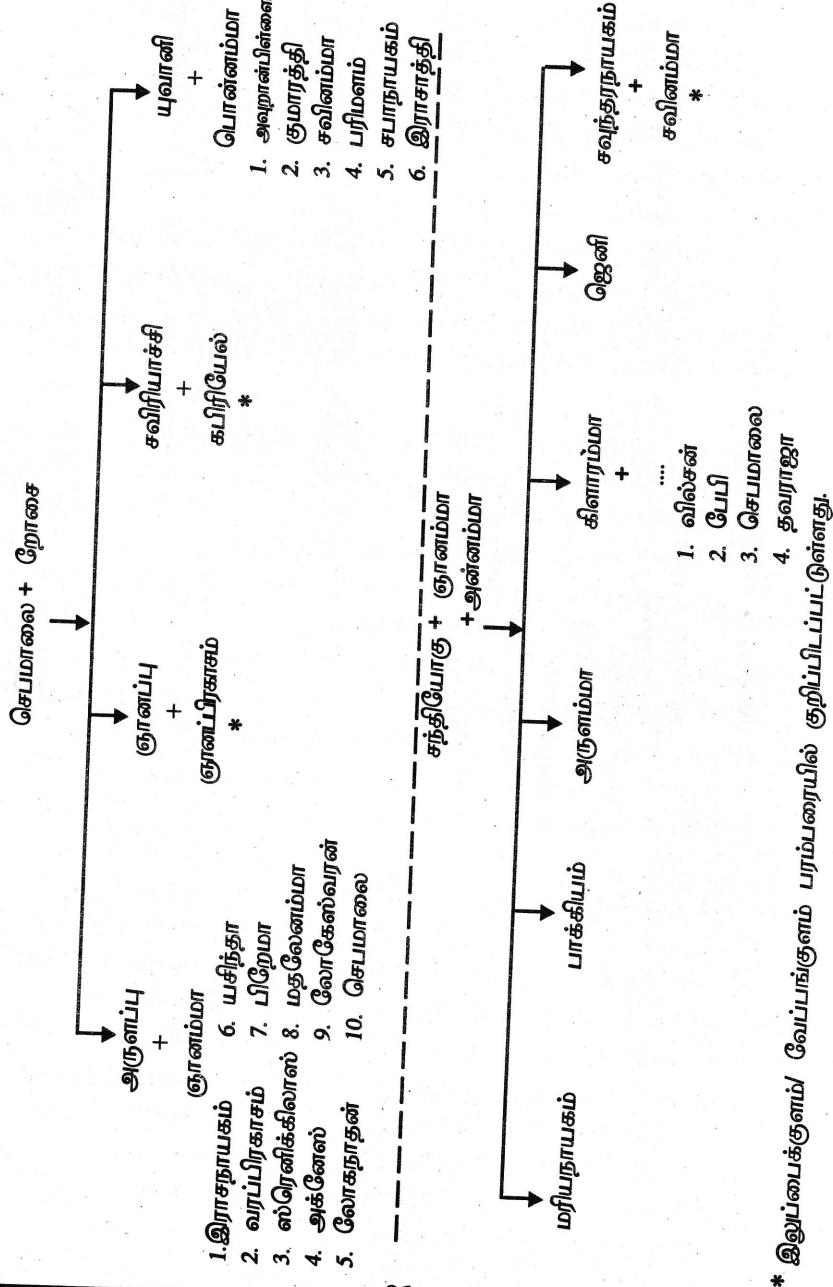

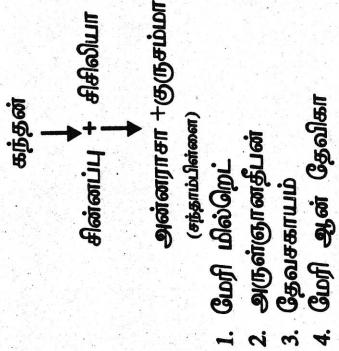
கிளையாரு தாஸம் கிடுபோல் வருமா

பாக்கிபம் + மருசலின
(பிளோயிகீம்மா)

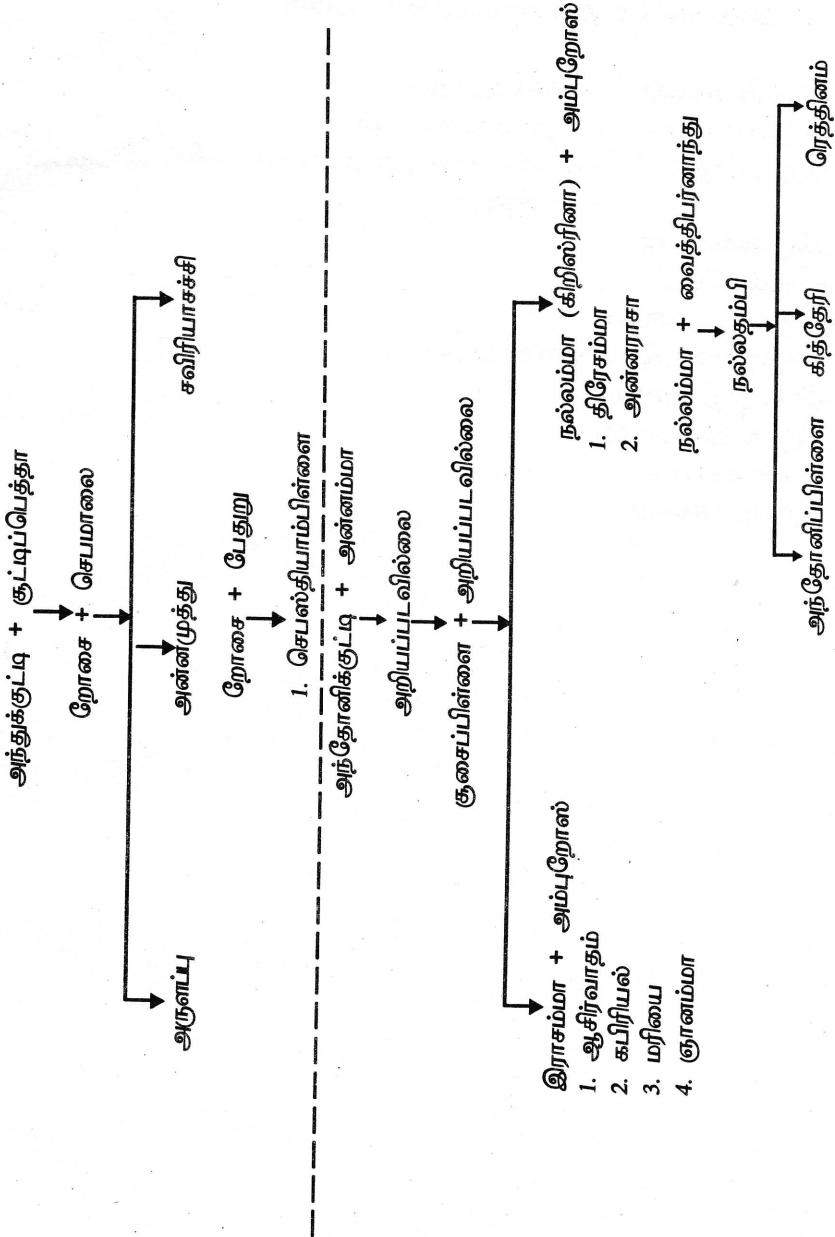

திர்வீயாரு காலம் திதுபோக் வருமா

கிள்ளீயாரு காஸம் இதுபோல் வருமா

கிள்ளியாரு காஸம் இதுவோல் வருமா—————

இந்நாலுக்காக தகவல் வழங்கியோர்

திரு.செபமாலை - நானாட்டான்

திரு.செபமாலை - பறப்பாங்கண்டல்

திரு.அ.யேமிஸ் - தகவல் சேகரிப்புக் காலங்களில் இறைபதம்
எய்தினார்

திரு.அகல்வின்

திருமதி.பேபி

திருமதி.ஞானம்மா

திருமதி.அந்தோனியாப்பிள்ளை

திருமதி.திரேசம்மா

திரு.அ.இராசநாயகம்

திரு.கருணாகரன்

திருமதி.பவளம்

குடும்ப வாழ்க்கையைச் சீராக அமைத்துள்ள அன்றனிக்
குருஸ் குடும்பத்தினரின் பண்பு பாராட்டுக்குரியது.
செப்டிகூளம் பிரதேசமும் மக்களும் வரலாற்று ஆய்வு
சம்பந்தமான விபரங்களுக்காக நிறைய எதிர்பார்த்துக்
காத்திருப்பது நிதர்சனம். இவர்கள் இந்தச் சமூகத்
தேவையை நிறைவேற்றி, எதிர்காலச் சமூகத்தினருக்கு
கையளிக்க வேண்டியது அவசியம். இவாகளுக்கு
இறைவன் அருள்புரிய வேண்டி நிற்கிறேன்.

-அருணா செல்லத்துரை-
சிறேஷ்ட உடனடியலாளர்

அகரம் பிறின்டேஸ் - 024 2223772

ISBN 978-955-99420-8-5

9 789559 942085